

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

14. PROSINCE 2008

Z obsahu:

Víra vtělená do lásky
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
26. listopadu 2008
- strana 2 -

Kdo byl papež Pacelli? (2)
Andrea Riccardi
- strana 4 -

Nový pastýř
litoměřické diecéze
- strana 5 -

Hudba dona Peppina
Paolo Mattei
- strana 6 -

Obrácení
Roy H. Schoemana
- strana 8 -

Vidění o 19 mších svatých
Markéta Imholzová
- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích
Hlasatelé milosrdenství
- strana 10 -

Chcete se stát svatým?
Bernhard Spinger
- strana 11 -

V katechezi minulou středu jsem hovořil o otázce, jak se člověk stává před Bohem „spravedlivým“. Podle svatého Pavla jsme viděli, že člověk není schopen se stát „spravedlivým“ sám svými skutky, ale může se stát před Bohem „spravedlivým“ jedině proto, že Bůh mu uděluje svou „spravedlnost“ tím, že ho spojuje s Kristem, svým Synem. A tohoto spojení s Kristem dosahuje člověk skrze víru. V tomto smyslu říká svatý Pavel: „... ospravedlňují“ nás nikoliv naše skutky, ale naše víra. Ale tato víra není nějaká myšlenka, názor, idea. Tato víra je spojení s Kristem, které nám Pán daruje a které se tedy stává životem, stává se shodou s ním. Nebo jinými slovy, víra, pokud je opravdová, stává se láskou včetně lásky k bližnímu, vyjadřuje se láskou. Víra bez lásky, bez tohoto ovoce, by nebyla skutečnou vírou. Byla by to víra mrtvá.

Plody Ducha

Nalezli jsme tedy v poslední katechezi dvě roviny: onu rovinu našich skutků, našeho jednání pro dosažení spásy, a rovinu onoho „ospravedlnění“ skrze víru, které působí ovoce Ducha. Směšování těchto dvou rovin způsobilo v minulých státech v křesťanství nemálo nedorozumění. V této souvislosti je důležité, že svatý Pavel klade ve stejném Listě Galatským důraz na jedné straně, a to radikálně, na ospravedlnění nezasloužené našimi skutky, nicméně současně zdůrazňuje vztah mezi vírou a láskou, mezi vírou a skutky: V křesťanství totiž nic neplatí, zdali jsi obřezán, nebo neobřezán, ale víra, která se projevuje láskou (Gal 5,6). To znamená, na jedné straně jsou zde „skutky těla“, jako jsou smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba... (Gal 5,19-21): všechny tyto skutky jsou v rozporu s vírou; na druhé straně je zde působení Ducha Svatého, které žije křesťanský život tím, že probouzí lás-

Víra vtělená do lásky

ku, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotu, věrnost, tichost, zdrženlivost (Gal 5,22): to jsou plody Ducha, které pramení z víry.

Být nové stvoření

Na začátku tohoto seznamu ctností je uvedena agapé, láska, a v závěru zdrženlivost (sebeovládání). O lásce Otce a Syna, která nás zasahuje a hluboce pře-

tváří náš život, jsem psal také ve své první encyklice *Deus caritas est*. Věřící vědí, že do vzájemné lásky se vtěluje láska k Bohu a ke Kristu skrze Ducha. Vraťme se k Listu Galatským. Svatý Pavel zde říká, že když věřící nesou břemena jeden druhého, naplňují přikázání lásky (srov. Gal 6,2). Jako ospravedlnění darem víry v Krista jsme povoláni, abychom žili v Kristově lásce

Editorial

Třetí neděle adventní má mezi ostatními zvláštní postavení. Důrazně nám klade na srdce naši základní povinnost: Radujte se! To, čemu jsme uvěřili, je pro nás trvalým a neotřesitelným důvodem naší trvalé radosti. Tato trvalá radost je tím více naší povinností, čím více je naším právem. Je to totiž nejvýraznější charakteristika, kterou se máme před Bohem i před světem vyznačovat, něco jako naše uniforma. Nosit uniformu jako znak příslušnosti může být nejen povinností, ale také vyznamenáním, a to tím větším, čím vznešenější je instituce, ke které se nositel svou uniformou hlásí. V našem případě je to Instituce nejvyšší.

Křesťanská radost, o které je nyní řeč, není tedy něco jako jednorázové nebo nárazové potěšení z toho, že jsme něco příjemného potkali, nebo se dověděli, že jsme našli něco vzácného či ztraceného, není to jako radost z nečekaného krásného dárku. Všechny takové radosti mohou mít sice v prvním okamžiku vysokou intenzitu, ale ta pak postupně klesá, až se její úroveň ztratí v běžném průměru. Naše radost z víry je trvalé vnitřní nadšení z nejvznešenějšího stavu a vyznamenání, které-

ho se nám dostalo a nepřetržitě dostává od samého Boha a které nám nikdo nemůže odejmout, pokud se ho ke svému neštěstí sami nezřekneme a neodhodíme ho.

Skutečnost, že existuji, že jsem a žiji, přestává být pouhou samozřejmostí, jakmile si živě uvědomuji, že to není ani náhoda, ani osud. Dostalo se mi jasného poznání víry, proč existuji jakožto živý tvor: protože mě od věčnosti miluje nejvyšší dobrý a svatý Bůh: dal mi povstat z ničeho, abych měl navěky účast v jeho nejvyšší osobní božské blaženosti. Mohu mít stoprocentní jistotu, že mě stvořil jen a jen pro radost, a to jak svoji, tak moji a na té moji mu záleží tak jako na své. Je tak dobrotivý a tak mocný, že mi tuto radost garantuje i v těch z lidského pohledu nejabsurdnějších situacích. Je tak moudrý, že je zcela vyloučeno, aby na mne dopustil něco, co by nakonec nesměřovalo k mé dokonalé radosti, je tak svatý, že mi nemůže ublížit a poškodit mě ani omylem, jak se to nám i při nejlepší vůli někdy stává. Pro nikoho by nemělo být těžké pochopit a přijmout, že On vidí tak daleko, tak hluboko a tak vysoko, kam člověk zatím sice nedohlédne,

Pokračování na str. 13

pro bližního, protože to je ono kritérium, podle kterého bude na konci našeho života souzení. Pavel ve skutečnosti nedělá nic jiného, než že opakuje to, co již řekl sám Ježíš a co nám bylo předloženo v evangeliu minulou neděli v podobnosti v posledním soudu. V prvním Listu Korintským se svatý Pavel rozplývá v pověstné chvalořeči o lásce. Je to tzv. hymnus na lásku: „Kdybych mluvil jazyky lidskými a andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znející kov a cimbál zvučící... Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nemyslí jen na sebe (1 Kor 13,1.4-5). Křesťanská láska je náročnější než cokoliv jiného, protože pramení z bezvýhradné lásky Krista k nám: oné lásky, která nás vykupuje, přijímá, objímá, podírá, dokonce nás trýzní, protože každého nutí, aby žil nikoliv pro sebe, uzavřen do vlastního egoismu, ale pro toho, který za nás umřel a vstal z mrtvých (srov. 2 Kor 5,15). Kristova láska z nás činí v NĚM ono nové stvoření (srov. 2 Kor 5,17), které vstupuje do jeho mystického těla, kterým je Církev, jako jeho součást.

Víra bez skutků je mrtvá

Z tohoto zorného úhlu ústřední téma ospravedlnění bez skutků, které je primárním předmětem Pavlova kázání, není v rozporu s vírou, která působí v lásce, naopak, vyžaduje, aby naše víra byla vyjádřena v životě podle Ducha. Často se objevovala neopodstatněná opozice mezi teologií svatého Pavla a svatého Jakuba, který ve svém Listě píše: Jako tělo bez duše je mrtvé, tak i víra bez skutků je mrtvá (2,26). Ve skutečnosti, zatímco Pavel se zabývá tím, aby ukázal, že víra v Krista je nutná a dostačující, Jakub klade důraz na souvislost vztahů mezi vírou a skutky (srov. Jak 2,2-4). Nicméně jak pro Pavla, tak pro Jakuba víra činná v lásce dokazuje

Pokračování na str. 12

Čas radosti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Uprostřed vás stojí ten, koho neznáte.

Očisti své srdce, aby osvobozeno od každé závislosti s otevřeností vnímalo prorocký hlas, který ti dnes ohlašuje Hospodinovo milostivé léto. I dnešní doba se podobá těm dnům, kdy Jan připravoval Judsko na příchod Mesiáše. Pros Ducha Svatého, aby v tobě probudil podobnou horlivost jako u obyvatel Jeruzaléma a celého Judska.

Tobě posílá slova plná povzbuzení apoštol Pavel. Oznamuje ti, že Bůh ti skrze Krista Ježíše ukládá radost přímo jako povinnost. Máš se radovat stále. Překvapuje tě to? Jistě toužíš po radosti, ale je to vůbec možné radovat se i uprostřed tolika nesnází a těžkostí, se kterými se musíš potýkat?

Ta radost, kterou ti Apoštol přikazuje, není něco jako další obtížný závazek. Naopak, má se stát pro tebe silou, která ti ulehčí i ty nejobtížnější povinnosti a největší těžkosti. Spíše než tobě přikazuje se tu samotné radosti, aby tě neopouštěla. Tobě pak se ukládá, abys nikdy neztrácel ze zřetele, že nemáš důvod nebýt v radosti.

Má-li však být tvoje radost trvalá, musí být zakotvena v tom, co je spolehlivé a bez proměn. Takovým pevným bodem, o který se má tvoje radost bezpečně a trvale opírat, je sám Bůh, který je věrný, a když tě povolává k radosti, také splní slovo a dá ti vše, co je k ní potřebné.

Co tě okrádá o radost? Nepokoj, neklid, nejistota. Ale ty tě mohou obtěžovat jen tehdy, když zapomínáš na to, kde jsi, když přestaneš myslet na radostnou skutečnost, že si tě jako dítě v mateřském lůně bezpečně ukryl ve své náruči Dárce pokoje. Nevěříš snad tomu, že když jsi s Ním, nic ti neschází?⁽¹⁾ Pokud ti něco schází, pak je to dovednost bez přestání se modlit.

K čemu je ti dobré, když se zneklidňuješ tím, že se hašteříš se svými těžkostmi, že spíláš svým bolestem, že se dohaduješ se svým zoufalstvím a křičíš sám na sebe? Nic z toho tě ani neuklidní ani nepotěší. Rozmlouvej bez přestání s Pánem. O čem s ním máš rozmlouvat? O tom, že mu děkuješ. Za všechno! V tvém ustavičném děkování je nejlépe vyjádřena tvoje víra v jeho otcovskou a stále bdělou přítomnost, v děkování je nejlépe vyslovena tvoje důvěra v jeho nepřekonatelně věrnou dobrotivost i tvoje vděčná láska k nejlepšímu Otcí. Kdykoliv k Němu v děkování pozvedneš svou tvář, zapomeneš na každé trápení,

ono bude v tvých vzpomínkách jen jako voda, která uplynula.⁽²⁾ Jsi-li s Ním a v Něm, ať už přijde cokoli, nepotřebuješ žádné vysvětlení, a proto všechna svoje »Proč?« nahraď upřímným »Děkuji Ti!«. V tvém děkování je nejlépe obnovena i tvoje pokora, která k tobě svolává Ducha Dárce pokoje, aby tě posvětil skrz naskrz.

Co jiného než pýcha nás vede k nesouhlasu s Bohem a zháší oheň Ducha? Co jiného než pýcha podceňuje přítomnost daru promlouvání z vnuknutí? Jestliže tě každá zmínka o prorockých hlasech podněcovala k odmítání, pokus se být nyní opatrnější, aby se ti nestávalo, že zhášíš oheň Ducha.

Pouč se z toho, co se děje u Jordánu. Prorokův hlas tu mluví z vnuknutí. Jedni za ním posílají posly a ptají se Proč? a Jakým právem? Druzí se však neptají, protože vidí, že je dobré uposlechnout jeho poselství a činit pokání, a toho se drží. Ty první nazývá Jan pokolení zmijí⁽³⁾, těm druhým pomáhá odložit své hříchy a oni se vrací domů očistěni. Pros pokorně Ducha Svatého, a naučí tě všechno moudře zkoumat, aby se ti nestalo, že se budeš dobrého stranit více než zlého.

Tvůj Pán tě ve skutečnosti učí tak hojně radosti, že za ni ani nestačíš děkovat. Proč? Aby tě mohl poslat před svou tvář jako svůj hlas, který přináší radostnou zprávu ubohým. Jeho milostivé léto není určeno jen jeho věrným. Sestoupil na svět pro všechny lidi, již dva tisíce let jim nabízí svou radost a spásu. Je příliš mnoho těch, kterým puká srdce pro tvrdost jiných srdcí, je příliš mnoho zajatých v nevědomosti a uvězněných v osidlech hříchů. Ale jejich největším neštěstím je, že neznají Toho, který už stojí uprostřed nich, a nemálo je i těch, kteří ho ani nechtějí znát.

Proto tě zve a očekává od tebe mimořádnou velkodušnost. Poznává se z míry tvé štědrosti, že tě Boží štědrost proměnila? Začni v okruhu svých blízkých a nešetří úsměvem a vlídností, která probouzí radost, věnuj druhým svůj čas, svoji pozornost, odpouštěj již dopředu všem, kteří tě zarmoutí a zraní, abys bez váhání rozdával odpuštění, ať všichni, kteří jakkoliv strádají, poznávají ze štědrosti člověka, jak dobrotivý musí být teprve Ten, který ho pomazal a poslal. A proto nepřestávej jásat a děkovat Bohu, svému Spasiteli, že se k tobě sklání, protože je to On, kdo s tebou činí tak veliké věci⁽⁴⁾.

Pane, dej vyrašit své spravedlnosti a slávy přede všemi národy!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ž 23,1; ⁽²⁾ Job 11,16; ⁽³⁾ Mt 3,7;

⁽⁴⁾ resp. kantikem Lk 1,46.49

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 61,1-2a.10-11

Duch Pána, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu chudým, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radosti jáším v Hospodinu, má duše plesá v mém Bohu, neboť mě oblékl v roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít své setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyrašit spravedlnosti a slávě přede všemi národy.

2. čtení - 1 Sol 5,16-24

Bratři! Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte (Bohu). Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvářností. Sám Bůh pokoje kěz vás dokonale posvěti. Ať si uchováte ducha naporušeného a duši i tělo neposkvřené pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

Evangelium - Jan 1,6-8.19-28

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. A toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho tázali: „Kdo jsi?“

Vyznal to a nezapřel. Vyznal:

„Já nejsem Mesiáš.“

Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?“

Řekl: „Nejsem.“

„Jsi ten prorok?“

Odpověděl: „Ne.“

Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?“

Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: ‚Vyrovnejte cestu Pánu‘, jak řekl prorok Izaiáš.“

Někteří z poslů byli farizeové. Ti se ho zeptali: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten prorok?“

Jan jim řekl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánku.“ To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

Kdo byl papež Pacelli? (2)

Pavel VI. nicméně obnovoval úctu k Piu XII. a vytrvale ho bránil. Byl to právě Pavel VI., který podporoval již v roce 1964 publikování vatikánských dokumentů o druhé světové válce, pouhých 20 let po skončení tohoto konfliktu. To bylo rozhodnutí velmi neobvyklé v celé době trvání vatikánského archivu. Toto rozhodnutí ukazuje, jak rozhodující je přístup k pramenům, jestliže se mají psát dějiny o nejvíce kontroverzních stránkách dějin Církve. Dokumentace jiných archivů, jako např. diplomatů akreditovaných ve Vatikánu, nemůže doložit již ze své povahy plnou rekonstrukci motivací komplexnosti jednání odpovědných vatikánských činitelů. Nicméně je to druhotná dokumentace, která popisuje velkou část této historie, protože ta, která se týká Církve, je součástí širší diskuse o současných dějinách.

Obranu Pia XII. nesdílela určitá část katolického světa, protože pro ni se jeho postava stala symbolem předkoncilního papeže, posledního papeže-krále, vládce tradicionalistů. A tak se rozvíjela historiografie kritická. Giovanni Miccoli, autor četných významných děl v této oblasti, byl snad autorem nejvýznamnějším: mluví o „anachronismu“ Pia XII. a o jeho odtrženosti od současnosti. Konstatuje, že Pius XII. a Církev, zablokovaní institucionální a církevní rigiditou, neměli smysl pro dějiny, byli nepřátelsky zaujatí proti komunismu a nepochopili monstrózní destrukci nacismu. Určitou část spisů o Piu XII. charakterizoval obranný tón a vyslovení úžasu nad tím, že papež tak populární může být předmětem takových výtek.

Byl jsem vždy přesvědčen, že postava Pia XII. má přední dějinné místo v Církvi 20. století. V tomto duchu jsem podnítil v roce 1983 při univerzitě v Bari uspořádání kongresu, který za-

hájl vědec velké kritické kapacity Francesco Traniello, který vyjádřil naše úsilí: „Pius XII. – oběť dějinného mýtu“. Existovala zde totiž „nová a nedotknutelná pravda“ o Piu XII., která, jak říká Sergio Romano, patří spíše do oblasti mýtů než do oblasti dějin. Při té příležitosti jsem objasnil, jak mnoho aspektů tohoto pontifikátu patří k nosným prvkům oblasti koncilní i pokoncilní, protože mezi mnoha iniciátory II. vatikánského koncilu byly v široké míře postavy pacelliovské. Proto jsem si dovilil hovořit o „prorocké vládě“ v pontifikátu Pia XII., ve kterém existuje určitý „pacelliovský prorocký duch, který překvapuje u člověka, považovaného až do svého zvolení za člověka moudrého, umírněného a vyrovnaného“.

Lidé, problémy a kontinuita tradice vytvářeli z let pontifikátu Pia XII. rozhodující historické místo pro pochopení následujícího období. Bohužel současná historická diskuse se pohybuje často v neznalosti argumentace a spisů. Je to diskuse, která v různosti interpretací často nebere v úvahu získané poznatky, také proto, že – jak poznamenávají mnozí autoři – otázky kolem Pia XII. stále budí a šíří emoce, i když už uplynulo tolik let. A tak se poletuje mezi historiografií a publicistikou. A dochází tak skrze

Papež Pius XII. a Angelo Giuseppe Roncalli, budoucí papež Jan XXIII.

historiky, které nejsou historiografie, k paradoxu Johna Cornwalla: „Byl to ideální papež na nevýslovné úrovni Hitlera. Byla to Hitlerova loutka. Byl to Hitlerův papež.“ Nebo k výrokům Daniela Jonaha Goldhagena, podle kterého Církev jakožto dědic tohoto papeže byla označena za toho, kdo má platit hmotné, politické a duchovní odškodnění.

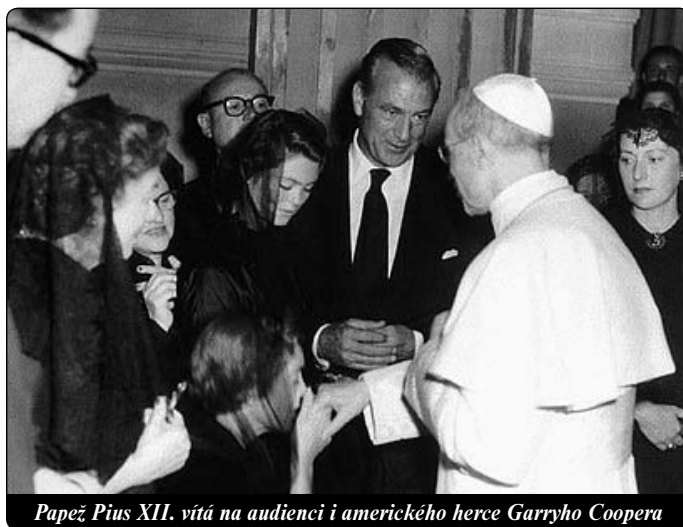
Ve skutečnosti je dědictví Pia XII. dědictvím velmi svízelných dějin. Jeho léta jsou obdobím, ve kterém je Církev konfrontována ve velikém osamocení s tak hroznými výzvami, jakými jsou nacismus a komunismus, který po roce 1945 zahájil dílo zničení křesťanství na evropském Západě, které je možné přirovnat ke zkáze z islámské invaze v dějinách Církve.

Otázka komunismu je zde rozhodující, protože papež

Pacelli upozornil prezidenta Roosevelta na riziko přítomnosti Moskvy v Evropě a odmítá americkou interpretaci o změně komunismu v oblasti svobody, v čemž se významně shoduje s pohledem Karola Wojtyły. Na druhé straně, jak je známo, Pius XII. nesouhlasí, že severoameričtí katolíci brání Rooseveltově politice podpory sovětské vojenské síly proti Německu.

Proč papež, tak mlčenlivý pokud jde o nacisty, exkomunikoval komunisty v roce 1949? Je třeba připomenout, že dějiny soužití se Sověty jsou dlouhé a zaznamenaly také fázi, ve které Svätý stolec usiloval o dohodu s Moskvou. Pacelli v roce 1925 jednal se sovětským komisařem Georgijem Vasiljevičem Cicerinem v Berlíně a mohl napsat kardinálu Pietru Gasparriemu o nikoliv pesimistickém dojmu z tohoto rozhovoru: „Sovětská vláda je poprvé na cestě k výjimce ve prospěch katolické církve, říká, že připouští na svém území hierarchii podřízenou Svätému stolci, který respektuje jako zahraniční mocnost.“ Jednání však ztroskotala a situace katolíků v Rusku je zoufalá.

Pius XII. vidí v období po válce, jak komunistické mocnosti chtějí „znárodnit“ katolické církve a zlomit jejich vztah k Římu, obviňují biskupy věrné papeži a chtějí mít nad těmito církvemi plnou kontrolu... V tomto klimatu, především s ohledem

Papež Pius XII. vítá na audienci i amerického herce Garryho Coopera

na Západ, se rodí exkomunikace komunismu jako zoufalé gesto vyloučení mravní připustnosti spolupráce s komunistickými systémy, které mělo tvořit jakýsi ochranný štít. Antikomunismus Pia XII., nepohodlný v době jednání s komunistickými mocnostmi, nabývá nicméně jiné hodnoty po roce 1989.

Osobnost Pia XII. je komplexní, ale jeho doba je dobou utrpení. Byla již řeč o nacismu a komunismu a o jeho nadvládně v Evropě a v Asii, ale je třeba zdůraznit také počínající konzervatismus spolu se sekularizací na konci kolonialismu a v souvislosti se změnami vyvolanými demokratizací a vědeckým rozvojem. Giovanni Spadolini napsal výstižně v roce 1973: Pius XII. „není jednou z osob strašných simplifikátorů naší doby: všechno je buď dobré, nebo zlé; pracivé, nebo levicové; všechno je světlo, nebo tma.“ Otec Raimondo Spiazzi, který ho znal, o něm mluví jako o osobě mnohoznačné: charakter s citlivou zbožností, věrný strážce tradice, se schopností vstoupit do vzdálených světů, „ve svém úsilí obnovit lidstvo především jako učitel“, ale poznamenaný určitou „vřelou spontánností ve směru praktické akce“.

Pro zhodnocení pontifikátu Pia XII. z historického pohledu je proto rozhodující pochopit události v Církvi ve 20. století. Dědictví Pia XII. je totiž významné: jeho léta měla rozhodující vliv také proto, že obrazy Církve v následujících desetiletích ovlivňoval tento papež. V Církvi se rozvíjí duch silného smyslu pro kontinuitu, velmi vzdálený od oné roztržiténosti v politické společnosti. Lidé Pia XII. vytvářeli koncilní i pokoncilní období. Mezi nimi vyniká Giovanni Battista Montini, přímý spolupracovník Pia XII. Epizoda přemístění budoucího Pavla VI. do Milána v roce 1957 nepředstavuje podle mého přesvědčení osobní rozchod papeže a jeho spolupracovníka, jako spíše zhodno-

ení jeho pastoračních zkušeností v Milánu v době, kdy Montini prožíval období obtíží v kurii. Stačí pomyslet na to, jak Montini bránil památku Pia XII., pokud jde o jeho kroky během války, do kterých byl osobně zapojen – byl redaktorem poselství o válce v roce 1939 spolu s Domenicem Tardinim a kardinálem Luigim Maglionem.

Dědictví Pia XII. je opravdu významné. Není divu, že ovoce jeho učitelského úřadu je nejvíce citováno v přípravě i v dokumentech Koncilu. Není citován v Sacrosanctum Concilium o liturgii, v dekretu o řeholním životě, který je bez pozměnění, o nekřesťanských náboženstvích, o ekumenismu a o sdělovacích prostředcích. Na druhé straně jeho encykliky *Mystici Corporis* a *Mediator Dei* jsou velmi citovány v *Lumen gentium*. *Divino afflatu Spiritu* se objevuje v *Dei Verbum*, misijní encyklika v dekretu o misiích. Nejedná se o citace, které mají demonstrovat kontinuitu magisteria, ale o vyzdvižení podstatné problematiky a perspektivy v logice dalšího vývoje. Pius XII. je hojně citován i v učitelském úřadu Jana XXIII., zvláště v prvních dvou letech, kde je těchto připomínek 101, a v dalších třech letech 36. Je nejčastěji citovaným papežem u Pavla VI., u kterého je jednoznačně vyšší počet citací z encyklik Pia XII. ve srovnání s počtem citací Jana XXIII.

(Dokončení)

Překlad -lš-

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás zvu, abyste se v tomto čase milosti modlili, aby se malý Ježíš narodil ve vašem srdci. On, který je sám mír, nechť skrze vás daruje mír celému světu. Proto, děti moje, modlete se bez ustání za tento rozbouřený svět bez naděje, tak, abyste se staly svědky míru pro všechny. Naděje nechť proudí ve vašich srdcích jako řeka milosti. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 11. 2008

Nový pastýř litoměřické diecéze

22. listopadu přijal v katedrále svatého Štěpána v Litoměřicích biskupské svěcení Mons. Jan Baxant a stal se 20. biskupem na stolci 353 let trvající litoměřické diecéze. Hlavním světitelem byl kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský a primas český, spolusvětiteli byli Mons. Diego Causero, arcibiskup a apoštolský nunciatus v ČR, a Mons. Jiří Paďour, biskup českobudějovický. Slavnosti se kromě českých biskupů účastnili i někteří biskupové ze sousedních zemí. Nový pastýř vzkazuje svým věřícím:

Na začátku naší společné cesty chci Vám připomenout slova z Evangelia svatého Jana: „Ježíš řekl: – Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života“ (Jan 8,12). Divíte se, že jsem se téměř celý svůj kněžský život znovu vracel k výkřiku slepého žebráka: „Ut videam, at vidim!“? Vždyť bez Ježíše a Jeho

laskavé moci a bez následování Světla světa by jakákoliv má pastorační snaha zůstala jen voláním do tmy. Co jsem sám poznal a zakusil, tisíckrát si ověřil, to Vám svěřuji jako výzvu. Spolehněte se na Krista, a to i v běžných okolnostech života, nechte se ubezpečit, že jen On osvěcuje Vaši cestu světem a září do Vašeho nitra, nechte chodit po tmě, vyhlížejte jasný nebeský cíl! Myslete přitom na ty, kteří Krista dosud neznají a bloudí proto zbytečně. I s nimi a s Vámi se všemi se vydávám na společnou cestu sledování – následování Ježíše.

Kéž požehnání všemohoucího, milosrdného a dobrého Boha na přímělu Panny Marie a svatého Štěpána i svatých Zdislavy na Vás sestoupí a zůstane s Vámi vždycky! Amen.

Váš v Kristu

+ Jan Baxant
biskup litoměřický

Přejeme Mons. Janu Baxantovi pro jeho pastýřský úřad mnoho Božího požehnání a budeme ho provázet svými modlitbami.

Don Giuseppe Morosini byl kněz vincencián, který se účastnil boje proti nacistům během německé okupace Věčného města. Miloval hudbu a chtěl se stát misionářem. Ale dramatické události ho přivedly k tomu, že poskytoval úkryt Židům v „otevřeném městě“ Římě.

Giuseppe byl uchvácen vášní pro hudbu. Jako dítě si přál jako dárek od rodičů mandolinu. Když se pak rodiče přestěhovali do Říma, vášnivě na ni hrál. Kdo procházel po ulici del Municipio ve Ferentinu, pozvedl s úsměvem svůj pohled k oknu, odkud zazníval veselý zpěv z hrdla tohoto chlapce za hlasitého doprovodu jeho nástroje. Struny ale nemohly nadlouho vydržet nápor velké radosti malého amatéra, a tak mandolína zůstala zapomenuta jako každá jiná hračka. Ale vášně pro hudbu neopustila tohoto hlučného chlapce, jehož živost se stala pověstná na ulicích, kde si hrával a kde jindy panoval pokoj a klid. Ale byla tu ještě jedna vášně – větší než hudba, která ho zachvátila: byla to touha stát se knězem. Ani ne sto metrů od jeho domu uprostřed krajiny stála budova biskupského kněžského semináře. Tam našel učitele, který ho naučil hře na klavír a hudební skladbě. Než se dočkal vstupu do semináře, velice miloval hudbu a cítil se šťastný, když na závěr tvůrčí námahy mohl napsat na list s notovými osnovami své jméno: Giuseppe Morosini.

Kněžské svěcení přijal na Bílou sobotu 1937 u svatého Jana v Lateránu od Mons. Luigiho Traglie, viceregenta římské diecéze. Giuseppe toužil odejít jako misionář do cizí země a z toho důvodu již po skončení studia vstoupil do misijní společnosti svatého Vincence z Pauly. Po dvou letech noviciátu, který absolvoval v Římě, pokračoval ve studiu v Piacenze v ústavu „Alberoni“. Když přijal ve 24 letech kněžské svěcení, vrátil se do Leo-

niana. Ale jeho misijní sen se neuskutečnil, protože pro mladého kněze byl určen jiný životní běh, který ho vždy znovu přiváděl do Říma. Řím se stane pro něho jeho osobním „ritornellem“ – refrémem mezi slokami jeho krátkých cest: do Piacenzy, kam se vrátil v roce 1939, aby zde byl spirituálem v konviktu sv. Vincence; do Laurany v Dalmácii, kde byl vojenským kapla-

nem u 4. dělostřeleckého pluku, a pak na různá místa v provincii Sabina v Abruzzách. Při těchto cestách si získal spoustu přátel, zvláště mezi mladými, kteří tušili, že pod jeho hrubým hábitem je duše kněze, který jim s ochotou pomáhá, „kněze dítěte“, jak ho nazval Mons. Balbini, kaplan ve věznici Regina Coeli, když tam jednou přijel s velkým dětským orchestrem. P. Giuseppe skutečně kamkoliv přišel, tam dal dohromady zpě-

váky a hráče na hudební nástroje, aby oživil své milované partitury Perosiho, Mascagniho, Belliniho, Pucciniho a Respighiho. Ale nejvíce a z celého srdce miloval gregoriánský chorál, miloval „di sommo amore“ tento zpěv, o kterém napsal: „Je to vznešený církevní zpěv, kterému se žádný člověk nedokázal a nedokáže vyrovnat pro jeho jednoduchou, ale jasnou a melodickou strukturu. Lidské dílo se nedokáže vyrovnat dílu Božímu.“ Dále také komponuje své skladby, které pak provádí, jak tomu bylo v roce 1937 v Cercsanu, kde kapely všech obcí v diecézi Ferentino a tisíce věřících účinkovaly při závěrečném procesi druhého místního eucharistického kongresu v jeho hymnu; nebo v roce 1939 v Římě, kdy ho farář Gioacchino Rey požádal o provedení liturgické hudby při oslavách dvoustého výročí trvání farnosti: sbor zpíval litanie, motetta a hymny od P. Giuseppe každý den během třidenních slavností. Byl to překrásný svátek podle názorů všech přítomných. V té době měl P. Giuseppe malý pětičlenný orchestr, se kterým navštěvoval římské farnosti. Řídil ho z malého stupínku, kterému byl věrný.

Ale jeho pověst, která rostla den ze dne, jako by zde byl odedávna, přerušilo překvapení. Ni-

Němečtí vojáci na náměstí Sv. Petra

Hudba Dona Peppina

Don Peppino

koliv gregoriánský zpěv ani hudba křesťanských pobožností, ale rachot válečných zbraní, který se stal kulisou oněch let.

Řím – „otevřené město“ ⁽¹⁾

V Římě začíná dunění bomb 19. července 1943 a Don Morosini se ocitá v čele 150 dětí, žáků školy Pistelli ve čtvrti Prati, které pozbyly střechu nad hlavou. Jeho přítel Virgilio Reali vypráví: „Viděl jsem ho pohublého a zděšeného. Řekl mi, že fašističtí správci utekli se školní pokladnou a nechali děti bez prostředků a bez přístřeší. Pečoval o ně ze svých vlastních prostředků a příspěvků přátel a známých.“

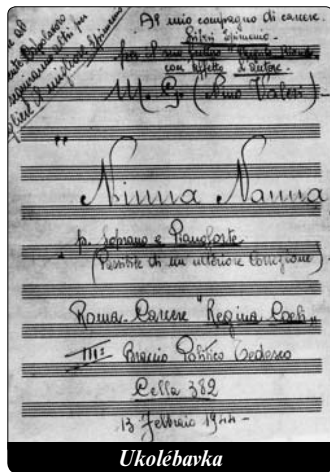
Pak přišel den 8. září. V 19.45 oznámilo rádio vyhlášení kapitulace. To byla pro tohoto kněze zvláštní chvíle, která v něm probudila zájem o „podvratné“ činnosti, při kterých stál v prvních řadách zmučeného „otevřeného města“. V těchto dramatických dnech mnoho řeholníků pomáhalo s velkou obětavostí utečenčům a pronásledovaným Židům. Profesor Andrea Riccardi ve své poslední práci „Příliš dlouhá zima, 1943–44: Pius XII., nacisté a Řím“ píše, že „řeholní duch u žen a mužů se stal zdrojem lidského chování, které šlo vstříc každému riziku, které je naučilo žít jiným životem, než jakým dosud žili, a žít spolu s lidmi, kteří se lišili od lidí jejich prostředí. Svět řeholníků se svými omezeními a mentalitou se stal rezervoárem lidství v oné temné době. (...) Církevní instituce a jejich lidé se stali záchranným

centrem, které zahrnovalo byty, domy, rodiny a laiky.“ V těchto slovech je obsažen i příběh Dona Giuseppea v oněch dramatických měsících.

Tohoto kněze z řádu svatého Vincence spojovalo přátelství s několika vojáky z doby jeho kaplanské vojenské služby v Chorvatsku. Tito vojáci museli nyní odevzdat zbraně Němcům. Ale mnozí z nich se rozhodli, že tak neučiní: s těmito zbraněmi je možno se postavit proti nacistickým nepřítelům, a proto je ukryli na bezpečných místech. Takovými místy byly řeholní domy. Don Giuseppe se nestáhl do pozadí a otevřel přístup do Leoniana, které se stalo od té chvíle útočištěm lidí i zbraní. To byl jen počátek aktivity, které se P. Giuseppe účastnil. Jedna část Leoniana se stala vojenskou nemocnicí a obě části oddělovala jedna brána. „Touto bránou umožňoval řeholník Don Giuseppe přecházet z vojenské nemocnice do ústavu vlastencům a Židům. Naše řeholní společnost se přímo neúčastnila těchto aktivit, ale nechávali jsme mu volnou ruku,“ napsal don Cedrone.

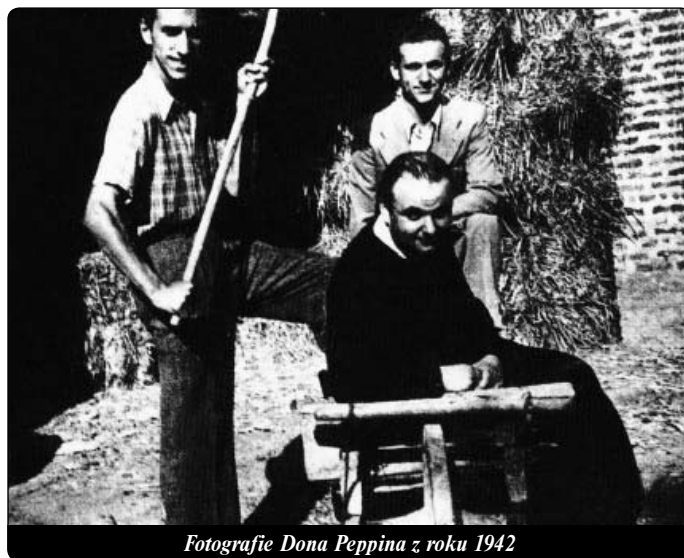
„To málo, co jsem udělal, není nic“

Monsignor Traglia napsal po několika letech: „Mohli žít pokojně v domě misionářů na ulici Pompeo Magno. Ale vojáci ho vyhledávali a jeho srdce neodolalo jejich prosbám o pomoc. A začal pomáhat zběhům, zvláště těm, kteří se uchýlili na Monte Mario.“ Začal spolupracovat s jednou ilegální skupinou, složenou tentokrát nikoliv z hudebníků, ale z vojáků a z velké části z policistů, kteří se přidali do řad odboje. Nazývali se „Banda Fulvi“. Na malém nákladáčku kamuflovaném nápisem „Polizia dell' Africa italiana“ odjeli partyzáni do Říma, aby získali zásoby potravin, oblečení, potravinové lístky a falešné průkazy pro odboj, utečence a ukrývané osoby. Don Peppino je vyhledá a slouží pro ně mše svaté.

Byly to zvláštní dny. Se svým přítelem, podporučíkem dělostřelectva, 21. října parkuje se dvěma kamiony u kostela Santa Maria in Campitelli blízko židovského ghetta. Ve farnosti našlo útočiště kolem šedesáti Židů, kteří unikli zastřelení před pěti dny, ale jejichž pobyt zde není bezpečný. Don Morosini je nechá během několika minut nastoupit do kamionů, zatímco přítel Bucchi na motorce kontroluje okolí a po dramatické jízdě římskými ulicemi, kde hlídají Němci, doprovází utečence do bezpečnějšího místa na Monte Mario a v ústavu Leoniano.

Jeho akční rádius se den ze dne více rozšiřuje. Podle svědectví Virgilia Realioho byl v říjnu 1943 ve styku s irským monsignorem Hughem O'Flahertym, vedoucím tajné organizace ve Vatikánu, která organizovala pomoc Židům.

Fotografie Dona Peppina z roku 1942

V těchto měsících se Don Giuseppe nepřestává účastnit charitativních aktivit společnosti svatého Vincence a tráví mnoho času ve službě nemocným, kterým přisluhuje svatým přijímáním. Je zde také jeden rakouský generál, se kterým se sprátele a zorganizuje slavnost k jeho padesátým narozeninám. Tehdy v sále nemocnice zaznělo Schubertovo Ave Maria: Don Peppino hrál na klavíru a jeho přítel generál na housle.

Jednoho prosincového večera jeden důstojník, unaven, nemocný a velmi smutný, volá kněze. Svěřil mu srolovaný papír a sděluje mu, že to není akt zrady, ale snaha zachránit lid zatažený do divoké ničivé války. Na tomto papíru je popsán plán obrany „Gustavovy linie“, pevnosti Wehrmachtu, která byla postavena ve střední Itálii mezi ústím řeky Carigliano a Sangro na jih od Pescary a měla zabránit postupu spojenců od Středozemního moře. Tím, že svěří plán a zprávy o pohybu německých vojsk svým přátelům, kteří jsou v Cioaciaria, doufá Don Giuseppe, že zabrání bombardování měst, které angloamerická vojska plánují. Bohužel to nestačí, aby oddálilo od Ferentina spojence, kteří začínají zasypávat krajinu bombami.

Don Peppino, jak ho nazývají, žije celé dny bez odpočinku. Pomáhá utečencům a Židům

udržovat kontakt s velitelstvím spojenců v Brindisi. Ale pokaždé se mu také podaří najít bratra Salvatora, který bydlí v Římě. Když vtrhne nečekaně do domu, hlučný jako vždy, usedne za klavír a hraje své skladby. Salvatorovi se zdá, že má před sebou stejné veselé dítě, které naplňovalo Ferentino svými zpěvy.

„Chtěl bych mít tisíc srdcí. Chtěl bych srdce mučedníka, srdce vyznavače. Zatím to, co jsem dosud udělal, je nedokonalé nic.“ Těmito slovy se Don Peppino vyzná Mons. Bonaldimu, kaplanovi, který mu bude asistovat ve vězení Regina Coeli.

„Je zde sladká Madona mezi hvězdami“

4. ledna 1944, poté, co odsloužil mši svatou, v 8 hodin ráno dostal Don Giuseppe telefonát od Dante Bruna, zrádce, který se dostal do ilegální skupiny. Ten ho pozval na schůzku do svého domu, kde mu předal pušky a náboje. Ale vzápětí to ihned oznámil gestapu. Němci kněze ihned zatknou a současně s ním i dalšího člena odboje – Marcella Bucchiho. Plánovaná zrada se podařila: při zatčení má Don Giuseppe při sobě zbraň – je tedy vinen.

Zrádce dostal za svou práci 70 tisíc lir.

Vězení se ten večer změnilo v chrám. Giuseppe zpívá růženc. Jeho hlas je vroucí, zvukový, vychází ze škvíry ve dveřích a šíří se chodbami a přináší trpícím duším neodolatelnou sílu božského pozvání. Z ostatních cel se ozývá odpověď: „Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus nunc et in hora mortis nostrae.“ Svědectví životopisce bratra Salvatora je tím pohnutější, čím více se blíží k posledním dnům Dona Giuseppea. „Kněz dítě“, zavřený v cele 382 ve třetím bloku Regina Coeli, jako by oplýval nadějí, která dodává nesmírnou odvahu těm, kteří jsou okolo. Zakázali mu sloužit mši svatou, ale nemohli mu zakázat modlit se růžencem. Modlí

se ho hlasitě každý večer. Nemá strach, je klidný. A klidný je i jeho druh na cele, partyzán Epimenio Liberi. Jeho žena právě rodí dítě, a proto Don Giuseppe skládá hudbu a slova ukolébavky pro novorozeně: „Je zámek skřítků na břehu moře, je zámek krále nad zemí, je tu světlovlasá královna mezi služkami, je tu sladká Madona mezi hvězdami, nad tvým srdcem je moje srdce.“ Liberi napíše manželce: „Drahá Jano, je tu můj přítel Peppino. Slíbil mi, že při křtu bude řídit orchestr, který zahraje jeho ukolébavku.“

Epimenio Liberi se toho dne nedočká, protože zemře ve Fosse Adreatine.

Don Giuseppe je ihned po zatčení několikrát vyslýchán a pravděpodobně stráví také několik hodin na Via Tasso. 22. února je souzen na via Lucullo spolu se svým přítelem Mar-

Marcello Bucchi

cellem před německým soudem. Oficiální obhájce, jmenovaný německým velitelstvím, účastní se užaslý procesu. Od obviněných nevyšla ani jediná informace, která by směřovala k zatčení dalších osob. „Nikdy jsem nebyl přítomen podobné scéně. Obvinění nejen že nepopírali žalobu, ale sami sobě přisuzovali největší odpovědnost.“

Marcellovi Bucchimu hrozí 10 let vězení, ale 24. března bude mezi 335 vězni, kteří přijdou o život ve Fosse Adreatine. Don Giuseppe je odsouzen

k trestu smrti. Rozsudek však je odložen o nějaký měsíc v důsledku intervence církevní autority. Žádost jde k samotnému Hitlerovi prostřednictvím velvyslance Weisäckera. Ale Hitler rozsudek potvrdí.

3. dubna ve 4 hodiny ráno vstupuje Mons. Bionaldi do cely 382 a Don Morosini ihned pochopil důvod této návštěvy. Po svatě zpovědi žádá, aby mohl sloužit mši svatou; a tentokrát je mu to povoleno. Bionaldi vzpomíná, že jeho ruce se vůbec netřáslly, když držely a pozvedaly Tělo Páně při proměňování. „Jaký to nádherný den, cítím se naplněn pokojem,“ svěruje se kněz. Mons. Traglia, který ho vysvětlil na kněze, chce ho doprovázet k Forte Bravetta. Vystupují spolu na nákladní auto a modlí se růženec. „Slova modlitby mu plynula ze rtů cestou římskými ulicemi. Když jsme došli k Forte, během příprav k opravě se Don Giuseppe ke mně přiblížil. Poodešli jsme pod přístřešek. Mluvili jsme o kráse nebe, o odměně od Pána. Zdálo se, že bolestná událost se ho netýká. Pak byl posazen na sedadlo a připoután. Někteří členové popravčí čtyři ho nechtěli zranit a stříleli do země. Důstojník italské africké policie mu dal ránu z milosti do týlu. Don Giuseppe zemřel na Zelený čtvrtek 1944.“

Ve Ferentinu, kam bylo přeneseno tělo Dona Giuseppa v roce 1954, mnozí ještě dnes vzpomínají na dny, kdy pobýval v Římě a plný veselosti se vmísil mezi jejich děti se svou přísloušnou radostí. Všichni jsou přesvědčeni, že jeho hudba se nyní provozuje v nebi.

Z 30giorni 9/2008
přeložil -lš-

⁽¹⁾ Dohoda o vydání města spojencům, aby se předešlo jeho zničení. Do Říma však vstoupila německá armáda. Od „otevření města“ do příchodu spojenců uplynulo 15 měsíců.

Obrácení Roy H. Schoemana

Bylo to během dlouhé procházky přírodou, kdy jsem obdržel mimořádnou milost mého života. Obklopen zpěvem ptáček před probuzením světa putoval jsem sám, když jsem náhle „upadl do nebe“ (jiná slova nenacházím). Znamená to, že jsem se se svým vědomím i s tělem ocitl v Boží přítomnosti.

Spatřil jsem před sebou rozprostřen celý svůj život. Všechno to, co by mi připravilo radost, a všechno, čeho bych litoval. V jediném okamžiku jsem poznal cíl svého života, milovat svého Pána a Boha a sloužit mu; viděl jsem, jakým způsobem mne jeho láska zaplavila a podporovala mne v každém okamžiku mého bytí; viděl jsem, že každé moje dílo obsahuje morální obsah, buďto pro dobro, nebo pro zlo; poznal jsem, že všechno, co mne v mém životě potkalo, bylo to nejlepší, co se mi mohlo stát, to nejdokonalější, co mi bylo určeno velice dobrotivým a nanejvýš láskyplným Bohem, především ty události, které mi způsobily největší utrpení; viděl jsem, čeho bych v posledním okamžiku svého života nejvíce litoval: každé hodiny, kterou jsem promarnil bez skutku, který má cenu v Božích očích, i když jsem se nacházel v každém okamžiku mého života v moři nekonečné a nepředstavitelné Boží lásky.

Byla mi nabídnuta v okamžiku odpověď na všechny otázky, které jsem si vnitřně položil, až na jednu podstatnou výjimku: jméno Boha, který se mi zjevil jako smysl a cíl mého života. Nechápal jsem ho jako Boha Starého zákona, který od dětství nabytí pevné formy v mé fantazii. Prosil jsem, abych poznal jeho jméno, abych věděl, které náboženství mi dovolí, abych ho mohl uctívat: – Dej mi poznat své jmé-

no – je mi jedno, jsi-li Buddha a já se mám stát buddhistou; jsi-li Apollo a já musím být pohanem, jsi-li Křišna, a já se musím stát hinduistou, jen když nebudeš Kristus a já se nemusím stát křesťanem. A nedostal jsem v tom okamžiku žádnou odpověď, i když Bůh moji modlitbu vyslyšel.

Přesně rok po tomto zážitku jsem obdržel ve snu dvě největší milosti mého života. Když jsem ten večer šel spát, nevěděl jsem mnoho o křesťanství a ani jsem pro ně nechoval žádné sympatie, ani pro aspekty, které ho obklopují. Při probuzení jsem však byl až po uši zamilován do blahoslavené Panny Marie a měl jsem jen jedno přání, udělat všechno, co je v mých možnostech, abych se stal dokonalým křesťanem.

Měl jsem tento sen: Byl jsem uveden do sálu, kde mi byla poskytnuta audience u mladé a nejkrásnější Paní, jakou jsem si mohl představit. Aniž by to ona sama řekla, věděl jsem, že se jedná o nejsvětější Pannu Marii. Byla připravena odpovědět mi na všechny otázky, které jí položím. Vidím se zcela jasně, jak jsem stál a vybíral v duchu z četných otázek tři nebo čtyři, které bych jí položil. Na všechny mi odpověděla a hovořila se mnou ještě několik minut a pak moje audience skončila.

Moje zkušenost a moje paměť mi umožnily, že jsem si při probuzení mohl všechno dokonale připomenout. Vzpomínám si na všechny podrobnosti, přirozeně včetně otázek a odpovědí; ale to všechno se rozplývá v závratí blaženosti, že jsem byl v přítomnosti svaté Panny, v čistotě a síle její lásky.

Podle Roy Schoemana:
Salvation is from the Jews
(Spása přichází od židů)

V roce 1434 panoval v Církvi veliký zmatek. Na papežském stolci seděl tehdy Evžen IV. V Basileji zasedal velký sněm, který měl obnovit v Církvi pořádek, ale na koncilu se řada biskupů postavila proti papeži a papež sám byl ve velkých rozpacích.

Tehdy svatá Františka Římská velmi prožívala radosti i bolesti Církve a ustavičně prosila vroucně Pána a Pannu Marii za odvrácení zla, které Církvi hrozilo.

Bylo to v noci 19. října 1434, deset dnů před osvobozením Říma. Svěťice se nacházela v domácí kapli a prodělávala zde těžký zápas s ďáblem, nad kterým zvíťazila. Pak upadla do extáze. Viděla Pannu Marii na trůně a po obou stranách trůnu apoštolská knížata, svatého Jana Křtitele, sv. Magdalénu, sv. Štěpána, sv. Vavřince a sv. Benedikta.

Františka se vrhla před svatou Pannou na kolena a stěžovala si na smutnou situaci v Církvi a v městě Římě a prosila vroucně Matku Boží, aby se stala prostřednicí v této nešťastné době. Panna Maria vyslechla vřelě pokornou služebnici a uložila svatému Pavlu, aby zaznamenal poučení a příkazy, které mu diktovala. Svatý Pavel poslechl.

Maria dala Františce několik doporučení týkajících se jejího duchovního života a uložila jí, aby její duchovní dcera a všechny řeholní řády naléhavě prosily o pomoc. Všichni měli přistoupit ke svatě zpovědi s opravdovou lítostí a pevným předsevzetím varovat se všech dalších hříchů. Všichni kněží mají uspořádat ve svých chrámech kající procesí a zpívat při nich litanie loreťanské. Kromě toho mělo být odslouženo 19 mší svatých k Boží slávě a ke cti různých světců:

Ke cti Nejsvětější Trojice, ke cti Vtělení, ke cti Božího Narození, ke cti Křtu Páně, ke cti Zjevení Páně, ke cti svatby v Káně, ke cti Nejsvětější Svátosti, ke cti Zmrtvýchvstání, ke cti zjevení Páně před Marií a apoštoly,

Vidění o 19 mších svatých

ke cti Nanebevstoupení, ke cti Ducha Svatého, ke cti narození Panny Marie, ke cti Očištvání Panny Marie, ke cti Nanebevzetí Panny Marie, ke cti svatého Michaela, archanděla, ke cti Jana Křtitele, ke cti sv. Apoštolů Petra a Pavla, ke cti sv. Štěpána a Vavřince a ke cti Marie Magdalény, kajicnice.

Svatá Panna zakončila svou řeč těmito slovy:

„Nyní znáte prostředek, který vám chce Královna nebes nabídnout proti tak velkým nebezpečím: shromážděte se a setrvejte v mlčení. Očistěte svá srdce od každé poskvrny, spojte se v duchu hluboké víry a živé lásky a důvěřujte Pánu.

Marie, vaše Matka a vaše Pomocnice, vám říká, abyste se vyzbrojili odvahou a s důvěrou přijímali, ať přijde cokoliv. Žádná těžkost ať vás nezviklá a počítejte s důvěrou s účinností spásných prostředků, které jsem vám svěřila.“

Nato poručila svatá Panna Františce, aby všechno, co viděla a slyšela, svěřila P. Janovi. Svatý Pavel ukončil psaní a předal listinu svatému Michaelovi.

P. Jan Mattiotti předal obsah zjevení co největšímu počtu řeholníků v různých římských kláštřích. Ale oni nechtěli jeho slovům přikládat víry. V lepším případě jim připadala slova Františky jako snění zbožné a nemocné ženy. Odmítali proto žádost svaté Panny zveřejnit a nepochopili opatření Boží Prozřetelnosti.

Františka proto prosila P. Jana, aby se odebral do Bologně k papeži Evženu IV. Ale její duchovní vůdce dostal pochybnosti a strach, že jeho svěřenkyne se stala hříčkou mimořádného poblouznění. Slova těch, kteří všechno posuzují jen podle lidského rozumu a chytrosti, ho odzbrojila. Bál se posměšků a odmítl jít do Bologně. Prohlásil tuto cestu za zbytečnou

a že výsledkem by nebylo nic jiného než odmítavý výrok papeže Evžena IV. a zkompromitování kongregace oblátů i jeho samého jako lehkověrného člověka. Ale svěťice a její dcery neztratily odvalu a pokračovaly v modlitbách k Bohu, aby shlédli na svou Církev. Pán si vyvolil řeholníky u Tor de' Specchi, aby odtud stoupaly k němu vroucí modlitby a zadržely jeho trestající rámě. Obláti tak splnili věrně své poslání.

29. listopadu dostaly věci dobrý obrat. Františka upadla po svatém přijímání do extáze v přítomnosti P. Jana a několika dalších osob, jejichž svědectví je zapsáno v aktech svatořečení sv. Františky.

Svatý Pavel se jí zjevil znovu a povzbudil ji, aby vytrvala na modlitbách, a vyzval duchovního vůdce, aby uposlechl a odebral se do Bologně s myšlenkou na věčnou blaženost, která ho čeká, když vyplní žádost nebes. Svatý Pavel potvrdil věrohodnost vidění, které svěťice měla, tím způsobem, že jí sdělil tajemství, které mohl znát jen Bůh a on. P. Jan se konečně rozhodl odejít do Bologně.

Během cesty však ho přepadla nebezpečná nemoc. Františka se o tom dověděla prostřednictvím zjevení a vyprosila svému zpovědníku zázračné uzdravení. Papež Evžen přijal P. Jana laskavě a uložil mu předat v Římě příkazy podle nebeských pokynů.

Mattiotti se ihned vrátil do Tor de' Specchi a chtěl informovat Františku o výsledku své mise. Ona ho však pokorně přerušila a řekla mu: „Dovolte mi, otče, abych vám sama sdělila, co vás potkalo. Boží dobrota mě o tom informovala, aby se váš duch jednou provždy uklidnil.“ Pak mu do nejmenších podrobností líčila všechny události jeho cesty. Tuto skutečnost potvrdil P. Jan do kanonizačních aktů.

V Římě si pak pospíšili vyplnit papežův příkaz. Byly organizovány veřejné modlitby a procesí a ve všech kláštřích se sloužilo požadovaných 19 mší svatých.

Brzy se dostavil blahodárny výsledek. Papež postavil proti odbojnému koncilu v Basileji eumenický koncil ve Ferrare, který pak pokračoval ve Florencii, stal se hojivou náplastí na krvácející rány Církve a přivedl Východ a Západ k opětovné jednotě.

Dienst am Glauben 4/2008
Překlad -lš-

NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ ŘÁD

Řeholní společnost misionářek bliženské lásky je nejméně úspěšná kongregací 20. století. Byla založena koncem 40. let a v roce 1950 získala papežské uznání. Pracuje ve 130 zemích světa a čítá 4800 sester a 260 novicek v 750 řeholních domech. Méně známá mužská větev má jen o 500 členů méně. Sestry Matky Terezy pečují o nemocné, chudé a bezdomovce, mají domy pro umírající, sirotčince a školy. Čtvrtým řeholním slibem se zavazují ke službě těm nejchudším z nejchudších. V roce 1976 byla založena v New Yorku kontemplativní větev misionářek bliženské lásky, jejíž hlavním posláním je modlitba.

PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ

Podle Mezinárodní organizace pro lidská práva trpí 200 milionů křesťanů pronásledováním pro svou víru. Ročně zaplatí životem za svou víru 750 000 křesťanů. Nejtěžší je osud křesťanů v Severní Koreji, kde strádá 200 000 křesťanů v koncentračních táborech. Těžká je situace křesťanů v Saúdské Arábii. Pod muslimským útlakem strádá 800 000 syrských křesťanů v Iráku.

Bürger und Christ

Pán Ježíš o svých kněžích

HLASATELÉ MILOSRDENSTVÍ

Chci, aby moji kněží hlásali, že chci použít své milosrdenství i vůči největším hříšníkům, že přistupuji ke spravedlnosti nikoliv ihned, ale dlouho potom, co mé Srdce bylo zraněno, a jen tehdy, když už zemře všechna naděje na ochranu světa.

Je pravda, že někdy posílám evidentní tresty na zemi a na některé osoby, ale i tyto tresty, jak jsem již řekl, jsou milosrdenstvím, voláním k lásce, aby se obrátili ke Mně.

Chci lásku, žízním po důvěřující lásce mých kněží a za cenu, že kněží jsou přetvořeni ve Mne, po lásce všech lidí.

Ve své nekonečné dobrotě mám také nejmocnější odpověď (spojenou samozřejmě s mými zásluhami), abych spasil duše hříšníků a zatvrzelých, a to i v posledním okamžiku jejich života. Tímto pramenem je „společenství svatých“. Ať moji kněží vysvětlují toto tajemství, jeden z nejdůležitějších zdrojů, které moje Církev má k dispozici. Chci, aby s ním stále více seznamovali duše, aby ocenily jeho účinnost. Je to prostředek spásy, který má nezanedbatelné výsledky, někdy zcela neklamné, protože Bůh nikdy neodpouští modlitbě.

Hříšníci mají ve společenství svatých velký zdroj, důl, ze kterých Boží milosrdenství a nekonečná láska těží v jejich prospěch.

Jakou matkou je moje Církev! A jak velká je Boží dobrota, která nedovoluje, aby ani drobinka dobrého skutku učiněného z nadpřirozených pohnutek, spadla a přišla nazmar.

Mnoho duší se spasí, opakují, v posledním zápase mezi Zlým a milostí prostřednictvím společenství svatých; díky nepřerušnému a mocnému řetě-

zu milostí takto získaných, které Bůh rozděljuje podle své svrchované vůle. Kéž to moji kněží vysvětlují věřícím, toto úchvatné a plodné tajemství společenství svatých.

Tato velká pravda je málo doceněna a ještě méně se o ní káže, a to i přesto, že přináší velké a četné triumfy, které vnáší mezi duše hříšníků, a ti, aniž vědí odkud ta milost pochází, jsou jí hluboce zasaženi a obracejí se. Je to zdroj, kterým si sloužím vůči nekajícím hříšníkům, čerpám z tohoto Pokladu Církev, ze kterého platím dluhy a získávám mimořádné milosti pro spásu duší v posledním okamžiku jejich života.

Kdyby bylo možné vidět překvapení těchto hříšných duší při setkání s nekonečným milosrdenstvím mého Srdce! Kdyby bylo možno nazírat, jak po životě neslychaných zločinů, nenávisti vůči náboženství, nenávisti vůči Církvi a po tisícířech urážkách proti Mně v okamžiku, v posledním okamžiku stojí zkroušení a pokorní před mojí milosrdnou Dobrotou. Vděční chtěli by získat za jakoukoliv cenu tu největší lásku a tu největší vděčnost, aby odčinili a smazali svůj minulý život, když se vrhají zmatení do mé náruče, v níž triumfuje milost! Proto je v nebi veliká slavnost pro jednoho hříšníka, který se obrátil!

Tato neznámá vítězství se uskutečňují den co den jako důsledek společenství svatých, tj. mých nekonečných zásluh, které dávají hodnotu dobrým a svatým skutkům, které konají věrní synové mojí Církev a ona jimi disponuje.

Kolikrát skutky hrdinské, ale neznámé, které vidím jen Já, vykonané z lásky k Bohu v některém koutě světa, mi poslouží ke spásě duše, aby získala milosti a odešla z tohoto světa očištěná

NALÉHAVÁ VÝZVA Z INDIE - ŘETĚZ RŮŽENCŮ ZA INDIÍ

Pronásledování křesťanů v Indii v okolí Orissy dosahuje strašných rozměrů: zbořené domy, demolované kostely, zabití a spálení věřící, 22 tisíc utečenců v polních táborech, na 40 000 v okolních pralesích.

Všichni jsme pozváni, abychom se modlili slavný růženec a vzývali Ducha Svatého, aby sestoupil se svou silou na Indii, aby osvětlil úřady, pronásledovatele i pronásledované. Modleme se k Matce Boží, aby se u Boha přimlouvala, aby ukončil skutky násilí a rozšířil své království v této oblasti.

*Pater T. C. George Visvadeep,
Kristu Jyoti College Bangalor, 560036 Indie*

a Já ji mohu představit Otci jako vítěznou trofej milosti.

Jak by mohla moje Církev postrádat zdroje pro své děti, které ještě žijí, pro ty, které umírají, a pro ty, které jsou v očistci? Když se zrodila z mého žebra, když je Nevěstou toho, který je celý Láskou?

Nebo si myslíte, například, že ve válkách, kde umírají tisíce osob, já nejsem přítomen vedle jedné každé z nich, abych zde uplatnil milost společenství svatých, abych je obmyl ve své krvi a dal jim nebe za jeden úkon lítosti? Mně stačí jediný okamžik lásky a zkroušenosti, abych smazal celé roky zločinů, nesmiřitelných nenávistí a tisíce hříchů.

A Maria? To je další nesmiřitelný zdroj, který mají hříšníci k dispozici, aby se spasili. Ona svými prosbami a svými vzdechy získává pro duše tisíce a tisíce milostí v poslední hodině: probouzí v nich lítost a zachraňuje je.

Já neumím této Matce milosrdenství nic odepřít. Když se ona přimlouvá za hříšníka, který ji volá, a ona předkládá před Boží soud svou láskyplnou přimluvu, obdrží spásu pro mnohé.

Maria je ta největší pomoc pro všechny duše. A co mám říct o duších kněží? Maria je vidí jako něco, co jí náleží, protože jsou důvěrně spojeni s jejím Srdcem, protože je nosila ve svém nejčistším lůně ve Mně jako svatý zárodek věčného kněžství, na kterém mají kněží podíl. Proto Maria bude především pro

kněže Bránou nebes a rozdělovatelkou všech milostí.

Kdo studuje moji Církev a prohlubuje její podstatu, kterou je láska, může pochopit něco z nekonečné Boží dobroty, kterou jsem chtěl ustanovit jako odlesk božské lásky pro posvěcování a pro spásu. Jen ten, kdo se chce zatratit, se zatratí, protože v ní by mohl vždy najít všechny nezbytné prostředky ke své spásě.

Jestliže dovoluji zápasy a dávám Zlému svobodu, aby pokoušel duše, je to jen proto, abych nakonec vložil do rukou těch, kteří jsou moji, možnost získat zásluhu, protože v bojích se získávají vítězství, která Mě nejvíce oslavují.

Jestliže dovoluji pokušení, není to proto, abych škodil duším, ale abych korunu v nebi učinil dražocennější. Nikdy nezneužívám síly duše ve své Moudrosti a nekonečné Lásce, měřím pokušení, abych těžil dobro a nikdy zlo.

Kéž by se studovaly a prohlubovaly tyto znalosti, kéž by byla alespoň trochu známa Boží láska!

Kéž by moji kněží pozvedali duše tak, aby jim umožnili vidět Mne nikoliv jako Nerona, ale jako laskavého Otce, vždy ochotného odpouštět, zapomenat a zachraňovat!

Kázat o mé spravedlnosti je velmi užitečné a dokonce nutné, ale obnovit v duších království důvěry, milosrdenství a lásky je ještě důležitější.

To budou dělat moji kněží přetvoření ve Mne. Srdce nikdy nekladou odpor lásce, protože mají v sobě tkáň lásky, která vždy odpoví, dříve nebo později, na Boží lásku, protože Bůh dělá všechno pro to, aby je spasil.

Já jsem tentýž Ježíš v nebi i na zemi a moje Srdce má stejné pocity lásky a něžnosti i vůči nevďečným lidem. Snadno se nechám pohnout prosbami Marie, abych vyžil své milosti; ale abych mohl spasit duše, potřebuji často také řádné prostředky Církve, společenství svatých.

Ale dovoluji ještě, abych se dal pohnout modlitbami a žádostmi mých kněží přetvořených ve Mne, abych přednesl až před Otcovým trůnem prosby kněží věčného Velekněze, a odtamtud se vracím s rukama plnými řádných i mimořádných milostí pro duše, které se pak obracejí skrze kněze ke Mně, i pro duše hříšné a zatvrzelé.

Já, Slovo Otcovo, jsem nejvyšší spasitelná možnost. Ten, kdo může obdržet to, co nikdo není schopen obdržet. Jestliže moji kněží budou mým druhým Já, jestliže předstoupí před Otce, jako by byli Mnou, s mou láskyplnou pokorou, s mými zásluhami a s mojí láskou, Můj Otec díky síle jejich přetvoření ve Mne vždy velkodušně vyslyší jejich prosby, protože v nich vidí Mne. Tedy jestliže kněží budou mým druhým Já, mohou využívat poklad společenství svatých, aby žádali obrácení a milosti, které potřebuje tolik hříšníků.

Je to důl milostí, který budou mít kněží ve Mne přetvoření k dispozici, aby z něho čerpali užitek, a tak mi pomáhali spasit odbojnou duše a dali triumfovat Duchu Svatému nad peklím (CC 70-91).

(Pokračování)

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 186-190
Přeložil -lš-*

Když chceme mluvit o svatosti, musíme toto slovo nejdříve zbavit strachu, který v nás vyvolává, protože jsou s ním spojeny určité nepřiměřené představy: mimořádné jevy, odcizenost světu, smutek, přísný způsob života bez radosti atd., tedy samé ne právě lákavé cíle. Svatost není žádné „úkolované náboženství“, nýbrž zcela normální život.

Na internetu se mezi mnoha dotazy objevily také otázky na téma: Chcete se stát svatým? Velká část odpovědí zněla: Ne nebo Ne, raději ne!

Čím to? Je snad svatost něco tak špatného, tak odstrašujícího, nebo to lidé pokládají pro sebe za tak nedosažitelný cíl, že odpovídají záporně? Skuteční svatí, to není žádný „klub nadlidi“. Jsou to lidé jako ty a já, kteří už dosáhli svého cíle a mohli vstoupit do společenství dokonalé Boží lásky.

V Brazílii jsem ve farnosti, kde jsem působil, mluvil jednou s jedním starším mužem, který obvykle vysešedával před svým domem a pozoroval ruch na ulici. Mluvili jsme o všem možném, přirozeně také o Pánu Bohu. Nakonec jsem se ho zeptal, proč v neděli nezajde také do kostela. Věřil přece v Boha, má dostatek času, protože i v neděli dopoledne vysešedával před domem. Řekl zcela upřímně: „Otče, já jsem dobrý křesťan, ale nechci se stát svatým.“ Zeptal jsem se ho, proč se vlastně nechce stát svatým. Bylo to pro něho obtížné vyslovit své představy o svatosti, ale v podstatě to byly ony antikvární názory, které často slyšíme: Svatí žili před dávnou dobou, dělali něco mimořádného, dělali pokání, zázraky, léčili nemocné, zkrátka žili tak, jak se dnes nedá žít.

Je sice pravda, že Církev prohlásila za svaté mnoho lidí, kteří konali mimořádné věci, ale to vůbec neznamená, že tyto mimořádné věci jsou podmínkou svatosti. Skutečnost je taková, že ke svatosti jsou povoláni všichni lidé, a vyzývá nás k to-

Chcete se stát svatým?

mu sám Spasitel: „Buďte svatí, protože váš Otec v nebesích je svatý“ (Mt 5,48).

Co je vlastně svatost?

Svatost není nic jiného než naplnění plánu, který má Pán s naším životem, je to hlavní cíl naší existence. Svatý je člověk, který své nejobyčejnější povinnosti dělá mimořádně dobře k Boží slávě. Takový život nemusí budít pozornost, může být dokonce zapomenutý, a přece to může být život nejmilejšího Božího přítele.

Bůh má s každým člověkem jedinečný a obdivuhodný plán pro jeho život, a když člověk tomuto plánu dokonale odpovídá, je svatý. Nakonec svatost znamená být u Boha, být šťastný po celou věčnost a dosáhnout tak naplnění všech našich přání a tužeb. Svatost je velká radost a není to náhoda, že svatí byli ti nejšťastnější a nejveselejší lidé. Jeden novinář poznamenal, že velice dlouho tajně pozoroval Matku Terezu, ale nikdy ji nepřistihl, že by se z jejích očí ztratil její zářivý úsměv. Smutný svatý je skutečně smutný svatý, říkal Don Bosko.

Leon Bloy jednou řekl: „Na světě je jen jedna věc, která je opravdu smutná: nebýt svatý.“

Pravdu má proto Matka Tereza, když odpovídá na otázku jednoho novináře, který chtěl vědět, jak se člověk cítí, když ho celý svět uctívá jako svatého: „Svatost není luxus pro několik málo lidí, je to prostá povinnost pro každého z nás.“

Povolání ke svatosti

Světec dneška je člověk, který si je dobře vědom, že ho Bůh miluje, že ho Bůh přijímá a že ho povolal. Proto Církev stále hlásá radostnou zvěst: Všichni lidé jsou povoláni ke svatosti! Svatost není špičkový sport pro málo vyvolených, nýbrž životní úkol každého křesťana. Všechny nás Kristus vykoupil a povolal

k lásce k Bohu a k bližním. Právě v tom spočívá pravá svatost!

Je to vyjádřeno v osmero blahoslavenství, které nás vyzývá

- * být chudí v duchu, tedy všechno v životě očekávat od Boha a ve všem k němu směřovat,
- * být pokorný a trpělivý ke všem lidem, i k těm, kteří nám působí obtíže,
- * snášet s láskou utrpení,
- * být milosrdný,
- * usilovat o pokoj v malém i ve velkém.

Všeho všude nic mimořádného, ale právě to je cesta ke svatosti, cesta k věčnému životu.

Rabí Susja vypráví: „V budoucím životě se mě nikdo nebude ptát, proč jsem se nestal Mojžíšem. Budou se mne ptát: „Proč ses nestal Susjou?“ Nebudou se mne ptát, proč jsem nedosáhl takové velikosti jako velikáni našeho náboženství. Budou se mne ptát, proč jsem nenaplnil tu míru, kterou mi Bůh zcela osobně uložil. – Proč ses nestal tím, čím ses měl stát?“

Bůh má s každým z nás svůj obdivuhodný plán, povolání, a tomu plánu neodpovídá nic jiného než svatost. V našem životě se počítá jen to, jací jsme před Bohem, a proto si musím občas položit otázku, jak mě Bůh vidí.

Z -sks- 44/2008 přeložil -lš-

TURZOVKA UZNÁNA BISKUPEM JAKO POUTNÍ MÍSTO

Aby bylo vhodně postaráno o duchovní dobro Božího lidu, který přichází na horu Živčáková do farnosti Korňa, využívaje své řádné pravomoci dané kan. 381, § 1 kanonického práva a v duchu 52. článku Lumen gentium, dogmatické konstituce II. vatikánského koncilu, od 19. října vyhláší horu Živčáková za mariánské poutní místo a místo modlitby.

*Mons. Tomáš Galis,
žilinský biskup, 18. září 2008*

INSTITUT KRISTA KRÁLE A NEJVYŠŠÍHO KNĚZE V GRICIGLIANU

Na svátek Panny Marie Růžencové získal Institut Krista Krále a nejvyššího Velekněze v Griciglianu u Florencie statut společenství papežského práva, to znamená, že byl postaven na roveň samostatné diecéze. Podobně jako Bratrstvo svatého Petra a Služebníci Ježíše a Marie slaví tento institut liturgii v tradiční formě. Institut má své sídlo a svůj přeplněný kněžský seminář v Griciglianu u Florencie a působí apoštolsky ve více než 50 diecizích světa, především ve Francii a v USA. Má své sídlo také v Německu v Bayerich Gmain. Diecéze Mnichov Freising pověřila institut péčí o tradiční rítus v Taunsteinu. Vzhledem k obtížím, které kladou někteří němečtí biskupové šíření tradičního ritu, řada kněží odešla z Německa do Spojených států.

Tam v Saint Louis spravuje institut druhý největší kostel v diecézi, který se stal největším zpovědním centrem. Každý týden zde přichází na mši svatou více než 1000 věřících. Institut se plně zapojil do duchovního života arcidiecéze. Kněžské svěcení novokněží se konalo v katedrále. Světil je arcibiskup Raymond Burke, tehdy předseda biskupské konference USA. Nyní ho Benedikt XVI. jmenoval prefektem Apoštolské signatury, tj. Apoštolského soudního dvora ve Vatikáně.

VÍRA VTĚLENÁ DO LÁSKY - dokončení ze str. 2

nezasloužený dar ospravedlnění v Kristu. Spása přijatá v Kristu musí být strážena a dosvědčována úctou a bázní. Je to Bůh, kdo ve vás probouzí vůli jednat podle jeho plánu lásky. Dělejte všechno bez reptání a bez váhání..., držte se pevně slova života (srov. Flp 2,12–14.16).

Nepatříme již sami sobě

Někdy jsme sváděni, abychom upadli do stejných nedorozumění, jaká charakterizovala obec v Korintu: tito křesťané si mysleli, že když jsou zdarma ospravedlněni v Kristu skrze víru, je jim všechno dovoleno. A mysleli si, a často se zdá, že tak smýšlejí i dnešní křesťané, že je dovoleno vytvářet v Církvi, Kristově těle, rozdělení, slavit Eucharistii a nestarat se o bratry, kteří jsou v nouzi, aspirovat na lepší dary a nestarat se o to, abychom byli údy jeden druhého a tak podobně. Důsledky víry, která není vtělena v lásce, jsou strašné, protože ji redukuje na vlastní úvahu a subjektivismus, což je škodlivé pro nás samotné i naše bratry. Naopak, když jednáme podle svatého Pavla, máme si osvojit obnovené vědomí, že právě proto, že jsme ospravedlněni v Kristu, nepatříme již sami sobě, ale stali jsme se chrámem Ducha a jsme proto povoláni, abychom oslavovali Boha ve svém těle a v celém svém životě (srov. 1 Kor 6,19). Byl by to výprodej nedocenitelné hodnoty ospravedlnění, kdybychom Krista, který nás vykoupil za drahou cenu své krve, neoslavovali ve svém těle. Ve skutečnosti je právě toto náš kult „rozumný“ a současně „duchovní“, ve kterém jsme zváni, abychom přinášeli sami sebe v oběť svatou a Bohu milou (Řím 12,1). Na co by se redukovala liturgie, která by se obracela jen k Pánu a nestala by se současně službou bratřím, víra, která by nebyla vyjádřena láskou? A Apoštol často konfrontuje své obce s posledním soudem, při němž my všichni se přece musíme objevit před

Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného (2 Kor 5,10; srov. také Řím 2,16). A tato myšlenka na Soud nás musí osvěcovat v našem životě každý den.

Jestliže Pavlova etika, kterou Pavel předkládá věřícím, neupadá do forem moralismu a ukazuje se i pro nás jako aktuální, je to proto, že vždy vychází z osobního i společného vztahu ke Kristu, aby se osvědčila v životě podle Ducha. Podstatné je toto: křesťanská etika se nerodí ze systému příkázání, nýbrž je důsledkem našeho přátelství s Kristem. Toto přátelství ovlivňuje život: je-li opravdové, vtěluje a skuteč-

ňuje se v lásce k bližním. Proto také jakýkoliv etický rozpad se neomezuje na individuální sféru, ale je současně znehodnocením osobní i společné víry: z ní vychází a ji také narušuje rozhodujícím způsobem. Dovolme tedy, aby nás objalo smíření, které nám Bůh daroval v Kristu, Boží až „bláznivou“ láskou k nám, a pak nic a nikdo nás nebude moci odloučit od jeho lásky (srov. Řím 8,39). V této jistotě žijeme. A tato jistota nám dává sílu, abychom žili konkrétní víru, která působí v lásce.

L'Osservatore Romano
27. listopadu 2008
Mezititulky redakce Světla
Překlad -ls-

GALILEO NEBYL NIKDY ODSOUZEN

Akta z procesu s Galileo Galileim budou brzy obšírně zveřejněna. Podle sdělení arcibiskupa Ravasiho z Papežské kulturní rady Galileo nikdy nebyl odsouzen. Kritické posouzení jeho tezí bylo sice písemně zpracováno, ale papež Urban VIII. je odmítl podepsat. Těmto otázkám se věnoval zvláštní kongres. Galileiho rehabilitoval již Jan Pavel II.

VATIKÁN JE PRVNÍ STÁT, KTERÝ NEZATĚŽUJE PROSTŘEDÍ EMISEMI

Na střeše audienční haly Pavla VI. ve Vatikáně bylo dáno do provozu solární energetické zařízení o rozloze 5000 m², tj. rozloha fotbalového hřiště. Dodávku a montáž zajistila německá firma z Rostocku. 2400 modulů dodá ročně energii 300 tis. megawatthodin, která je postačující pro 100 domácností a ušetří životnímu prostředí 255 tun škodlivých emisí.

BLAHOŘEČENÍ V JAPONSKU

Blahořečení 188 mučedníků v Japonsku představuje nový začátek pro japonskou katolickou církev. Jsou to mučedníci ze 17. století. Je mezi nimi také mnoho žen a dětí. Na slavnost přišlo kolem 30 000 věřících. Ze 127 mil. japonských obyvatel je katolíků asi 1 milion, z toho více než polovina jsou přistěhovalci. Blahořečení získalo širokou publicitu ve sdělovacích prostředcích. V Japonsku je 17 poutních míst spojených s katolickými mučedníky.

POZDRAVENÍ POKOJE NA JINÉ MÍSTO

Kardinál Arinze, prefekt Kongregace pro posvátné obřady, potvrdil, že se připravuje přeložení pozdravení pokoje na jiné místo mše. Má to přispět k důstojnější atmosféře k přípravě před svatým přijímáním. Bude to zřejmě spojeno s obtížemi. Již v listě Redemptionis Sacramentum byly uvedeny pokyny k způsobu tohoto pozdravu, na které prakticky nikde nereagovali. Německá biskupská konference se již vyslovila proti přeložení pozdravu.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

ale v každém případě se může me na něho opravdu beze zbytku spolehnout, že chce každého dokonale naplnit božskou radostí. Můj dobrý Bůh, Stvořitel a Otec, šel tak daleko, že mě nejen povolal k životu, ale učinil mě přímo částí svého božského bytí a svého života, přijal mě za svého zcela jedinečným způsobem: přivtělil mě k sobě, abych byl jedním z jeho údů, ve kterém koluje jeho božský život. Jestliže si opravdu uvědomuji, kým jsem se díky Jemu stal, musí být každý den mojí první myšlenkou: „Můj Otče, děkuji ti, že jsi mě stvořil a učinil svým dítětem!“

Je to skálopevná jistota a dar, jaký nemůže člověku dát žádné jiné náboženství. Z toho se musíme ustavičně radovat a být na to hrdí tím více, že to není naše zásluha, ale nezasloužený dar Otce, který si nás zamiloval jako první. Přesahuje to všechno lidské pomýšlení a nikdy bychom to nepochopili, kdyby součástí velikého Božího daru nebyla také jeho nadpřirozená milost, která nás uschopňuje překročit samy sebe, abychom jeho dar mohli přijmout a osvojit si ho. Stejně jako bychom bez Stvořitele nikdy neexistovali, tak bychom bez jeho milosti a jeho Lásky nikdy nebyli schopni vstoupit do všech jeho nadpřirozených skutečností, ke kterým nás k sobě povznesl. Každý pokřtěný má tedy tisíc důvodů, aby se připojil k Panně Marii v jejím chvalozpěvu a nepřestával zpívat jako ona: Velebí má duše Pána a můj duch plesá v Bohu, mém Spasiteli, protože shlédl na mne, nepatrného tvora a služebníka. Veliké věci mi učinil Ten, který je mocný.

V tom je právě jedinečnost našeho náboženství, že je to jediné náboženství, jehož podstatou a středem je osobní společenství Boha a člověka, je to jediné náboženství, které zjevuje, že Bůh sám sestoupil k člověku, aby ho pozvedl k sobě, spojil se se svým tvorem, aby svého tvora spojil s jeho Stvořitelem. On

je opravdu Emanuel – Bůh, který je s námi. Jestliže někdo cítí potřebu šilhat po nějakém jiném náboženství a zdá se mu dokonce, že je může s jediným pravým náboženstvím srovnávat, utápí se v nevědomosti, i kdyby měl deset doktorských titulů.

Nesmí nás přitom zmást ani šokující skutečnost, že těch, kteří se radují z tohoto jedinečného Božího daru, je tak málo. V této věci vůbec nezáleží na názoru většiny. Izraelité jako vyvolení Boží lid byli uprostřed pohanského světa rovněž v menšině a první křesťanská obec byla jen hrstkou uprostřed této menšiny. Lotova rodina byla jediná Bohu věrná uprostřed Sodomy, kde se pohlavní zvrácenosti staly zcela všeobecné a samozřejmé. Také plebiscit, který uspořádal o Božím Synu Pilát ve svém paláci, vyzněl zcela v neprospěch pravdy.

Je to šokující o to více, že tato většina kolem nás přímo smrtelně chřadne tím, že postrádá onu základní, životně nezbytnou radost, ačkoliv pro ni byli všichni stvořeni, že místo života v pravé radosti si zamilovala to, co vede ke smrti. Všechny umělé náhražky, jimiž se všemožně přesycuje, vedou nakonec k duchovnímu nechutenství a nevolnosti, nespokojenosti a zoufalství. To má ovšem své tragické důsledky.

Kdysi zcela křesťanská civilizace Západu se ostatnímu světu místo jako nositelka křesťanské radosti představuje ve zcela opačné podobě: pachtí se za požitky a bezohledně přitom šlape po radosti, právech a životech druhých. Nekřesťanský svět se cítí nekřesťanským kultem požitkářství a bezohledného a pyšného sobectví ohrožen a začal se proti němu bouřit i prostředky hrubého násilí. Ještě před sto lety hinduističtí mniši nosili u sebe a četli Následování Krista od Tomáše Kempenského. Dnes se zde rozmáhá nenávisť vůči křesťanství.

Skutečnost, že křesťanství je vlastně jediné náboženství, které je takřka všude předmětem pronásledování, nelze ovšem vysvětlit jinak, než že je to součást ďáblova plánu. Božimu Odpůrci nevádí náboženství, ale vadí mu Ježíš Kristus a dar jeho života a radosti. Už ani v zemích se statistickou křesťanskou většinou nesmí viset na zdi jeho obraz. Jen si všimněte, jak se modlil hledající žid: Pošli mě k Buddhovi či Krišnovi, jen ne ke Kristu (str. 8). Proč tak Panně Marii záleželo na tom, aby přijal jejího Syna a jeho Církev? Protože On a jeho Církev je jediná cesta k pravé radosti, která ústí do spásy. Záleží jí na tom podobně jako kdysi u obyvatel v Šiluvě, které uprosila, aby se od kalvinismu vrátili do jediné Církve Ježíše Krista. Ona nejlépe ví, kde jsou pro lidstvo uloženy plody spásy a kořeny radosti, pro kterou obětovala Otci svého Syna. Není Matkou pluralismu, ale Matkou Jednoty.

Lidské zákony mohou zakázat veřejné náboženské symboly, ale nikdo nemůže uzákonit a tak znemožnit, abychom zobrazovali a zpřítomňovali Boží tvář zde na zemi živě a skutečně. Jak? Svou pravou a zjevnou křesťanskou radostí.

Je to otázka bytí a nebytí. „Protože nejsi ani teplý, ani studený, vyvrhnu tě ze svých úst!“ Jestliže křesťané chtějí přežít, musí od základu změnit svůj životní způsob, obnovit vědomí jedinečnosti svého povolání a své příslušnosti k Ježíši Kristu, Božímu Synu, v jediném a viditelném společenství Církve, kterou On ustanovil. Ovšem být údem jeho Těla je něco podstatně jiného než být členem spolku nebo strany. Jsmeli jeho, musíme být jako On svědky Otce, rozsevači jeho radosti. Slíbili jsme mu, když nás přijímal za své, že se staneme uprostřed smutného světa jeho hořčičným zrnem, jeho kvasem k prokvašení všeho těsta, solí a světlem. Ježíš Kris-

tus rozdával radost tak, že přišel, aby sloužil. Dělal to nikoliv z přinucení, nýbrž s radostí, protože taková byla vůle Otce. Ježíš přišel, aby lidem zblízka a konkrétně ukázal, co Bůh dělá: Bůh slouží svým tvorům, slouží jim z nezištné lásky, která je podstatou jeho a tím i naší blaženosti, jeho i naší radosti.

Jestliže radost z Ježíše naplní srdce, evidentně přetéká očima: září v nich jako nezrušitelné znamení. Neztrácí se z těchto očí ani tváří v tvář smrti. Je schopná před popravou komponovat radostnou ukolébavku (str. 8). Zářící oči jsou nejlepším svědectvím pravé víry srdce. Nejnapadnějším apoštolem se zářící radostí byla Matka Tereza i tehdy, když základ její radosti byl hluboko pod přívalem utrpení. I když jste nepotkali Matku Terezu, jistě znáte takové lidi, kteří si vás podmaňují tím, jak radost stále září v jejich očích, jak jsou pro vás otevřeni, jak jsou ochotni vám vždy posloužit, a jestliže po vás něco chtějí, pak vlastně chtějí, abyste sdíleli jejich radost, aby i vaše oči zářily a rozdávaly ji tím, že vaše srdce slouží. Je na křesťanech, aby si tento pohled osvojili, protože v tom je hojivá náplast na bolestivé rány světa. Jiskra Boží radosti v oku je něco jako zelená, která hlásí všem bez rozdílu: „V mém srdci je pro tebe místo. Co pro tebe mohu udělat?“ Uvidí-li hladový před sebou prostřený pokrm, neodolá. Ti, kteří tak hladoví a žízní po radosti, také neodolají, jestliže spatří její přesvědčující světlo.

Maličké stádce, čím jsi menší, tím větší je tvoje odpovědnost za to, že nevymře zářící radost lásky, která slouží. Každý křesťan je povolán k tomu, aby ho „blessavila všechna pokolení za to, že štědře dále předával veliké věci, které mu učinil Ten, který je mocný.“ Bratři, sestry, radujte se!

-lš-

Pondělí 15. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium 8.10 Kongregácia Najsvätejšieho Vykupiteľa - Redemptoristi 8.25 Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 9.00 Jak nás děti vychovávají ve víře 9.55 Evangelium 10.05 Trnavská brána (7) 10.25 Druhé čtení 10.50 Pro víta mundi - Mgr. Monika Guňková 11.30 Nekuřácký podnik 11.45 Pták Gabo (14) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ratiboř - 700 let valašské dědiny 12.45 Čtete z křesťanských periodik 13.00 Zelenka - Missa votiva 14.00 Domov pro všechny 14.30 Zrnko v perle Karibiku 14.45 Léta letí k andělům - Jan Špilar 15.05 Čína 16.00 Kongregácia Najsvätejšieho Vykupiteľa - Redemptoristi 16.20 Světlo ve stínu 16.45 H2Onews 17.00 NOEparáda (10) 17.20 Švýcarsko - Kanton Obwalden 18.15 Nepotřebují lítost, potřebují pomoc 18.35 Pták Gabo (15) 18.45 Octava dies 19.20 Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 20.25 Na koberečku (P) 20.40 V posteli 21.35 Zpravodajské Noeviny 21.40 Když mě to v kostele nebaví - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. 22.40 Nekuřácký podnik 22.50 Zelenka - Missa votiva 23.50 H2Onews 00.05 Poslech Radia Proglas.

Úterý 16. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium 8.10 H2Onews 8.20 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 8.45 Na koberečku 9.00 Pro víta mundi - sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP 9.40 Noemova pošta 11.10 Nepotřebují lítost, potřebují pomoc 11.40 Pták Gabo (15) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Krásy stvoření - CELTIC 13.05 Čtete z křesťanských periodik 13.15 Zrnko v perle Karibiku 13.30 Čína 14.20 Ratiboř - 700 let valašské dědiny 15.05 Kongregácia Najsvätejšieho Vykupiteľa - Redemptoristi 15.25 Octava dies 15.55 Světlo ve stínu 16.20 Žumpy - problém vodného hospodářství 16.35 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce 17.05 Jáchymovský muklí 17.15 Kulturní mozaiky dechovky (5) 17.20 Trnavská brána (7) 17.40 Bangkok 18.10 Dětská televize 2008 18.35 Pták Gabo (16) 18.50 Thajsko 19.45 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Evangelium 20.10 Chemin Neuf (4) 21.10 Domov pro všechny 21.40 Zpravodajské Noeviny 21.50 Nepotřebují lítost, potřebují pomoc 22.20 Octava dies 22.50 Pro víta mundi - Mgr. Monika Guňková 23.30 Jak nás děti vychovávají ve víře 00.25 Zpravodajské Noeviny 00.35 Poslech Radia Proglas.

Středa 17. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium 8.10 Zpravodajské Noeviny 8.20 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 8.40 Octava dies 9.10 Pro víta mundi - Mgr. Monika Guňková 9.55 San Francisco 10.30 Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro zdraví 12.15 Thajsko 13.10 Chemin Neuf (4) 14.10 Na koberečku 14.30 Čína 15.30 San Francisco 16.00 Zpravodajské Noeviny 16.20 Kongregácia Najsvätejšieho Vykupiteľa - Redemptoristi 16.40 Nepotřebují lítost, potřebují pomoc

17.05 Žumpy - problém vodného hospodářství 17.15 Evangelium 17.20 NOEparáda (10) 17.40 GOODwillBOY - Film (P) 18.10 Ambrož a císař 18.35 Pták Gabo (17) 18.45 Pro víta mundi - sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP 19.25 Světlo ve stínu 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Evangelium 20.10 Trnavská brána (8)(P) 20.30 Misionář pod sopkou (P) 21.00 Projekt ICRC (P) 21.10 Zpravodajské Noeviny 21.20 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 21.40 Peru - Cesta slibu 21.55 Žumpy - problém vodného hospodářství 22.05 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 23.35 Čtete z křesťanských periodik 23.50 H2Onews 00.00 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 18. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium 8.10 Zpravodajské Noeviny 8.20 Domov pro všechny 8.50 Když mě to v kostele nebaví - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. 9.45 Trnavská brána (8) 10.00 Švýcarsko - Kanton Obwalden 10.50 Nepotřebují lítost, potřebují pomoc 11.15 NOEparáda (10) 11.40 Pták Gabo (17) 11.50 Evangelium 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 San Francisco 12.40 Čtete z křesťanských periodik 12.50 Světlo ve stínu 13.15 Mladí - staří 13.40 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 14.00 GOODwillBOY 14.30 NOEparáda (10) 14.50 Zrnko v perle Karibiku 15.10 Evangelium 15.15 Misionář pod sopkou (P) 15.40 Dětská televize 2008 16.05 Zpravodajské Noeviny 16.15 Octava dies 16.45 Žumpy - problém vodného hospodářství 17.00 Pro víta mundi - sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP 17.40 Domov pro všechny 18.05 Na koberečku 18.25 Kamenná kytara 18.35 Myši na scéně (1) (P) 18.45 Projekt ICRC 19.00 V posteli (8) 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.05 Pro víta mundi (P) 20.45 NOEparáda (10) 21.05 Zpravodajské Noeviny 21.15 Jak nás děti vychovávají ve víře 22.10 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce 22.30 Noemova pošta (prosinec) 23.55 Zpravodajské Noeviny 00.00 Poslech Radia Proglas.

Pátek 19. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium 8.10 Zpravodajské Noeviny 8.20 Žumpy - problém vodného hospodářství 8.30 Pro víta mundi - Mgr. Monika Guňková 9.10 Trnavská brána (8) 9.30 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) 10.40 Bangkok 11.10 Octava dies 11.40 Myši na scéně (1/8) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Trnavská brána (7) 12.30 Domov pro všechny 13.00 Zrnko v perle Karibiku 13.10 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 14.40 Octava dies 15.20 Švýcarsko - Kanton Obwalden 16.00 Kamenná kytara 16.10 Zpravodajské Noeviny 16.20 San Francisco 16.50 Noemova pošta (prosinec) 18.15 Světlo ve stínu 18.35 Myši na scéně (2)(P) 18.45 Pro víta mundi 19.25 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 19.45 Evangelium 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Mariánský sloup - symbol smíření 21.35 H2Onews 21.45 Když mě to v kostele nebaví - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. 22.55 Thajsko 23.45 H2Onews 00.00 Poslech Radia Proglas.

Sobota 20. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium (P) 8.10 H2Onews 8.20 Shanghai 8.45

ROZVOZ BETLÉMSKÉHO SVĚTLA 20. 12. 2008

Trasy rozvozu: R 733 Radegast Brno (7.02) - Bohumín (9.37) • R 805 Brno (8.36) - Břeclav (9.21) - Hulín (10.22) • R 672 Brno (6.24) - Praha hl.n. (10.24) • R 758 Praha hl.n. (12.11) - Františkovy Lázně (16.08) • R 714 Kolín (9.15) - Ústí n. Labem, západ (11.15) • R 610 Karlex Ústí n. Labem (12.49) - Karlovy Vary (14.47) - Cheb (15.42) • R 866 Světava Brno (6.44) - Pardubice hl.n. (8.50) • R 986 Pardubice hl.n. (10.55) - Liberec (13.58) • R 909 Praděd Brno (7.18) - Jeseník (11.24) • R 660 Rožmberk Brno (7.18) - Plzeň hl. nádraží (13.58) • R 1108 Nymburk (10.08) - Česká Lípa (11.35) - Rumburk (12.41) • R 642 Veselí n. Lužnicí (12.33) - Tábor (12.57) • R 1180 Doubrava Havlíčkův Brod (9.15) - Pardubice hl. nádraží (11.08) • R 821 Olomouc (11.07) - Opava-východ (13.36) • Sp 1721 Brno (7.33) - Uherské Hradiště (9.22) • R 774 Praha-Masarykovo nádraží (10.52) - Děčín (12.33).

Další trasy rozvozu BS: Os 6106 Lovosice (12.01) - Louny (13.20) • Os 6743 Most (13.57) - Louny (14.26) • Sp 1721 Uherské Hradiště - Bylnice • Os 2929 Bohumín - Mosty u Jablunkova. Podrobný rozpis jednotlivých vlaků najdete na internetové adrese www.betlemskesvetlo.cz.

Čtete z křesťanských periodik (P) 8.55 Světlo ve stínu 9.05 Dětská televize 9.35 Ve jménu Ježíše 10.00 GOODwillBOY 10.30 NOEparáda 10.50 Nepotřebují lítost, potřebují pomoc 11.15 Misionář pod sopkou 11.40 Myši na scéně (2) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Peru - Cesta slibu 12.25 Kongregácia Najsvätejšieho Vykupiteľa - Redemptoristi 13.00 H2Onews 13.10 Zelenka - Missa votiva 14.15 Zrnko v perle Karibiku 14.25 Chemin Neuf (4) 15.25 Pro víta mundi 16.00 Zpravodajské Noeviny 16.10 Thajsko 17.10 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 17.40 Trnavská brána (8) 17.55 Naučme se poslouchat 18.20 Kamenná kytara 18.35 Myši na scéně (3) (P) 18.45 Kulturní mozaiky dechovky (7) (P) 18.55 Domov pro všechny 19.25 Druhé čtení (P) 19.50 H2Onews 20.00 Z pokladů duše 20.05 Věrní Kristu (P) 21.00 Misionář pod sopkou 21.30 Noční univerzita: PhLic. Kateřina Lachmanová - Otevřely se jim oči 22.25 Pěšák Boží 23.05 Hlubinami vesmíru 23.45 Druhé čtení 00.10 Zpravodajské Noeviny 00.20 Poslech Radia Proglas.

Neděle 21. 12. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 H2Onews 8.15 Evangelium (P) 8.20 Trnavská brána (8) 8.40 Aglomerácie - výhody pre obce (P) 8.50 Na koberečku 9.05 Pro víta mundi 9.45 Misionář pod sopkou 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá s farností Kobřice (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Přímý přenos polední modlitby se Sv. otcem Benediktem XVI. 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.45 Krásy stvoření - CELTIC (Hudební chvály) 13.45 Kamenná kytara 13.55 Evangelium 14.05 Zrnko v perle Karibiku 14.20 Pěšák Boží 15.00 Noční univerzita: PhLic. Kateřina Lachmanová - Otevřely se jim oči 16.00 Domov pro všechny 16.30 GOODwillBOY 17.00 Barbaři v Římě (P) 17.30 NOEparáda (10) 17.55 Thajsko 18.50 Pro zdraví 19.05 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka 19.25 Kulturní mozaiky dechovky (7) 19.35 Kongregácia Najsvätejšieho Vykupiteľa - Redemptoristi 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (P) 20.35 Vánoční koncert Václava Hudečka 2007 (záznam koncertu z Národního domu ve Frýdku-Místku) 22.00 Z pokladů duše 22.05 Druhé čtení 22.30 Světlo ve stínu 22.45 Věrní Kristu 23.40 Zpravodajské Noeviny 00.00 Poslech Radia Proglas.

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA – MISIJNÍ AKCE A SETKÁNÍ

Pohledy pro děti z misíí – termín: 19. 12. 2008, 13.00 hod., místo: Základní škola Lužice. Malování pohledů pro děti z misíí • **Předvánoční setkání** – termín: 21. 12. 2008, místo: Dům pokojného stáří, Frýdek. Společné setkání dětí z Klubka s babičkami a dědečky z tohoto domu – společná modlitba, zpěv koled, předání dárečků a vánočních přání. • **Vánoční koncert pro misie** – termín: 21. 12. 2008, místo: kostel sv. Matouše, Študlov. Koncert schol Delfíni (Misijní klubko) a Adorace. Děti po koncertě rozdávají vyrobená vánoční přáníčka, výtěžek z koncertu je poslán na misie. • **Adorace pro misie (AM)** – termín: každou středu 8.00–12.00 hod., místo: Církevní středisko volného času sv. Jana Boska v Havířově, Haškova 1, Havířov-Město, kaple Panny Marie Pomocnice křesťanů • termín: čtvrtek 20.00–20.30 hod., místo: Kojetín. • **Misijní magaziny v TV NOE – živé vysílání, DVD** – TV Noe ve spolupráci s PMD připravuje každý měsíc pravidelné hodinové pořady s názvem *Misijní magazin*. Diváci jsou tak seznamováni s misijními tématy, poznávají zajímavé hosty a misijní práci u nás i v zahraničí. PMD nabízí i záznamy již odvysílaných magazinů na DVD. Termíny vysílání najdete na www.tvnoe.cz. • **Misijní besedy a setkání, putovní výstavy** – nabízíme možnost besed, přednášek a modlitebních setkání s misijní tematikou. Je možné si půjčit i putovní misijní výstavy.

Kontaktní adresa: Papežská misijní díla, 543 51 Špindlerův Mlýn 33, tel.: 499 433 058, mobil: 604 838 882, e-mail: info@misijnidila.cz, internet: www.misijnidila.cz.

TRADIČNÍ ŘÍMSKÁ LITURGIE v ostravsko-opavské diecézi

Farní kostel sv. Josefa a P. Marie Karmelské ve Slezské Ostravě – středa 17. 12. v 17.00 hod. • neděle 21. 12. v 10.30 hod. • pátek 26. 12. v 10.30 hod. • neděle 4. 1. a 18. 1. 2009 v 10.30 hod. • leden 2009 – každá středa v 17.00 hod. **Farní kostel sv. Jana Křtitele ve Frýdku** – neděle 14. 12. ve 14.00 hod. • čtvrtek 25. 12. v 10.00 hod. • neděle 28. 12. v 10.00 hod. • čtvrtek 1. 1. 2009 v 10.00 hod. • pátek 2. 1. 2009 v 18.00 hod. • úterý 6. 1. 2009 v 18.00 hod. • neděle 11. 1. 2009 v 10.00 hod. • neděle 25. 1. 2009 ve 14.00 hod. **Kostel sv. Josefa ve Starém Městě** – pátek 19. 12. 2008, 9. 1., 16. 1., 23. 1. a 30. 1. 2009 v 18.00 hod. **Farní kostel sv. Bartoloměje ve Frýdlantě n. O.** – čtvrtek 8. 1., 15. 1., 22. 1. a 29. 1. 2009 v 18.30 hod. **Farní kostel sv. Jana Křtitele v Hlučíně** – úterý 16. 12. 2008 a 20. 1. 2009 v 17.00 hod. **Farní kostel sv. Jakuba v Domaslavicích** – úterý 23. 12. 2008, 13. 1. a 27. 1. 2009 v 17.00 hod. **Farní kostel sv. Josefa v Janovicích** – sobota 3. 1. 2009 v 9.00 hod.

Matice svatokopekcká pořádá v době od **14. prosince 2008 do 2. února 2009** ve svém muzeu, umístěném v chodbě svatokopekcké baziliky u Bolestných schodů, **VÝSTAVU BETLÉMŮ**. Otevřeno bude v době od **24. 12. 2008 do 4. 1. 2009 denně od 10 do 16 hodin, v ostatní dny pouze v neděli od 10 do 16 hodin**. Vstup je dřevěnými vraty severního křídla fary. Srdečně zveme na návštěvu Svatého Kopečku u Olomouce!

Liturgická čtení

Neděle 14. 12. – 3. neděle adventní

1. čt.: Iz 61,1–2a.10–11

Lk 1,46–48a.48b–50.53–54

Odp.: Iz 61,10b (*Můj duch jásá v mém Bohu!*)

2. čt.: 1 Sol 5,16–24

Ev.: Jan 1,6–8.19–28

Slovo na den: Co říkáš sám o sobě?

Pondělí 15. 12. – ferie

1. čt.: Nm 24,2–7.15–17a

Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9

Odp.: 4a (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)

Ev.: Mt 21,23–27

Slovo na den: Kdo ti dal plnou moc?

Úterý 16. 12. – ferie

1. čt.: Sof 3,1–2.9–13

Ž 34(33),2–3.6–7.17–18.19+23

Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)

Ev.: Mt 21,28–32

Slovo na den: Odpověď: „Ano, pane“, ale nešel.

Středa 17. 12. – ferie

1. čt.: Gn 49,1a.2.8–10

Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8.17

Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,1–17

Slovo na den: Až ke Kristu.

Čtvrtek 18. 12. – ferie

1. čt.: Jer 23,5–8

Ž 72(71),1–2.12–13.18–19

Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,18–24

Slovo na den: Dáš mu jméno.

Pátek 19. 12. – ferie

1. čt.: Sd 13,2–7.24–25a

Ž 71(70),3–4a.5–6ab.16–17

Odp.: srov. 8 (*Nechť ústa má oplývají chválou, abych zpíval o tvé slávě.*)

Ev.: Lk 1,5–25

Slovo na den: Dáš mu jméno.

Sobota 20. 12. – ferie

1. čt.: Iz 7,10–14

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srov. 7c.10b (*At' vejde Hospodin, on je král slávy!*)

Ev.: Lk 1,26–38

Slovo na den: Dáš mu jméno.

CHARITA SVATÉ RODINY LUHAČOVICE si dovoluje již pátým ročníkem oslovit širokou veřejnost a vyhlásit dobročinnou sbírku **BAZÁREK VÁNOČNÍHO CUKROVÍ v adventní neděli 21. 12. 2008** po mších svatých v 9.30 a 11.15 hod. v **předsálí kostela SVATÉ RODINY v Luhačovicích**. Bazárek spočívá v napečení a nabízení cukroví ostatním. Kdo chce, může věnovat něco „dobrého“ z vlastních vánočních dobrot. Sběr těchto výrobků bude probíhat v pátek 19. 12. od 9 do 17 hod. a v sobotu 20. 12. od 8 do 11 hod. v Obchůdku u kostela. V neděli 21. 12. proběhne samotný Bazárek, tedy nabídka napečeného cukroví. Těšíme se na Vaše příspěvky, dobrou vůli podpořit touto sbírkou naši činnost a děkujeme všem, kdo se chtějí zúčastnit. Výtěžek akce bude určen na nákup sedací soupravy pro seniory a osobám zdravotně postiženým v Denním stacionáři. Akce je pořádána za podpory MV ČR a Zlínského kraje.

Kontakt: Regina Bittová, tel.: 737 012 235, e-mail: regina.bittova@caritas.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. PROSINCE 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 12.		PO 15. 12.		ÚT 16. 12.		ST 17. 12.		ČT 18. 12.		PÁ 19. 12.		SO 20. 12.	
Antifona	42	40	42	40	42	40	122	131	122	131	122	131	122	131
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	42	40	42	40	42	40	122	131	122	131	122	131	122	131
Antifony	93	98	1046	1165	1062	1182	125	134	125	135	125	135	126	135
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	94	99	98	103	101	107	126	136	129	140	133	144	136	148
Antifona k Zach. kantiku	94	99	98	104	101	107	126	136	130	140	133	144	136	148
Prosby	94	99	98	104	102	108	126	136	130	140	133	144	136	148
Závěrečná modlitba	95	100	99	104	102	108	127	137	130	141	134	145	137	149
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	43	41	43	41	123	133	123	133	123	133	123	133
Antifony	44	42	44	42	44	42	124	133	124	133	124	133	124	133
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	95	100	99	105	102	108	127	137	130	141	134	145	137	149
Závěrečná modlitba	95	100	99	104	102	108	127	137	130	141	134	145	137	149
Nešpory:	SO 13. 12.													
Hymnus	41	39	41	39	41	39	41	39	121	130	121	130	121	130
Antifony	92	97	96	101	1056	1177	1071	1193	125	134	125	135	125	135
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	92	97	96	102	100	106	103	110	128	138	131	142	135	146
Ant. ke kant. P. M.	93	98	97	102	100	106	104	110	128	139	132	143	135	147
Prosby	93	98	97	102	100	106	104	110	129	139	132	143	135	147
Záv. modlitba	95	100	95	100	99	104	102	108	127	137	130	141	134	145
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 13. 12. a 20. 12. 2008 v době od 7.30 do 12 hodin.

ŘEHOLE SV. FRANTIŠKA Z PAULY

Uspořádal a přeložil Milan Jura OM

Sbírka řeholí sv. Františka z Pauly, která je revizí prvních překladů, sloužících pro vnitřní potřebu bratří. Pouze text Protořehole je prvním kompletním překladem. Sbírka dále obsahuje čtyři řehole bratří, řeholi mnišek a řeholi terciářů.

Pro Řád Nejmenších bratří sv. Františka z Pauly vydal Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství • Křídový papír, brož., A5, 464 stran, 299 Kč

BIBLICKÁ SUDOKU

Připravila Paia L. Řebíčková

Jedinečné propojení tréninku logických schopností a objevování Bible odpočinkovou formou. Klasické sudoku úlohy jsou vázány na otázky a úkoly založené na biblickém textu – s pomocí nápovědy se dají hravě zvládnout.

Česká biblická společnost • Brož., A5, 216 stran, 149 Kč

77 DOPISŮ POSLANÝCH JEHO MILOSTI

Korespondence dvou kněží v době normalizace

Dopisy P. Josefa z let 1974–1984 jsou naplněny vtipem, někdy až sarkasmem. Jejich adresátem byl významný funkcionář sdružení Pacem in terris, zřízeného komunistickým režimem. V dopisech je osloven Josífek a stal se kanovníkem kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. Přestože tito kněží stáli každý na jiné straně barikády, byl mezi nimi skutečně přátelský vztah. Autor

dopisů píše panu kanovníkovi otevřeně a bez zábrán. Jeho dopisy jsou svědectvím o člověku, který je i v nenormálních podmínkách věrný svému lidskému a kněžskému povolání, a navíc to dělá s elegantním nadhledem.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., 130 x 190 mm, 104 stran, 119 Kč*

LÉČIVÁ SÍLA KLÁŠTERNÍCH BYLINEK

Petra Altmannová – Fidelis Happachová, OSB • Z němčiny přeložila Lenka Pecharová

Po mnohá staletí se léčivé byliny využívaly nejen jako potravinový doplněk, ale i jako léčebný prostředek. Ve středověku se medicíně věnovaly většinou jen kláštery. Z nich vycházela první preventivní opatření proti šířící se nákaze. Klášterní zahrady se staly zdrojem léčivých bylin, které pomáhaly nemocným k uzdravení. Mnoho receptů, z nichž čerpají autorky této publikace, po staletí uchovávaly klášterní knihovny jako vzácný poklad. Petra Altmannová zkoumá historii řeholních společenství a tradiční i současný život v kláštorech. Sestra Fidelis se po desetiletí stará o zahradu s léčivými bylinami v klášteře Bernried u Starnberského jezera. Padesát bylin ze své zahrady podrobně popsal. Mnohé z nich lze bez problémů pěstovat i na vlastní zahradě a pak podle uvedených receptů používat v kuchyni.

*Karmelitánské nakladatelství
Křídový papír, váz., 172 x 202 mm, 156 stran, 299 Kč*

Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2009 jsme uveřejnili v čísle 42.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Maticice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Maticice cyrilometodějská s. r. o.